ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 17 KATOWICE, DNIA 28 CZERWCA 1946

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

289.
DEKRET
z dnia 2 kwietnia 1946 r.
o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 16. poz. 109. z dnia 21 maja 1946 r.).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.
Przepisy ogólne.

Art. 1. Wszystkie poczynania publiczne i prywatne w zakresie użycia terenu i rozmieszczenia ludności powinny być dostosowane do postanowień planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 2. Planowe zagospodarowanie przestrzenne przeprowadza się na podstawie planów: krajowego, regionalnych oraz miejscowych, opracowywanych zgodnie z wytycznymi polityki gospodarczej Państwa.

Dział II.
O planach zagospodarowania przestrzennego.

Art. 3. 1. Plan krajowy ustala:
1) przeznaczenie terenów na potrzeby rolnictwa, leśnictwa, górnictwa, przemysłu, gospodarki wodnej, kultury, oświaty, zdrowia, wypoczynku i na rezerwaty przyrody;
2) rozmieszczenie ludności i sieć głównych ośrodków miejskich z określeniem podstaw ich rozwoju i funkcyj;
3) sieć obsługi w dziedzinie komunikacji, energetyki i telekomunikacji;
4) podział obszaru kraju na regiony jako podstawę jednolitego podziału administracyjnego Państwa.

2. Plan krajowy może być sporządzany także dla części obszaru Państwa.

Art. 4. 1. Plany regionalne sporządza się na podstawie planu krajowego.

2. Plany regionalne ustalają:
1) przeznaczenie terenów na:
a) osiedla z oznaczeniem podstaw ich rozwoju, funkcji administracyjnych, gospodarczych, leczniczych, oświatowych, naukowych i innych oraz przybliżonej liczby mieszkańców tych osiedli;
b) rezerwaty przyrody lub kulturalno-zabytkowe, parki publiczne, ośrodki wypoczynkowe, turystyczne, wychowania fizycznego i sportowe;
c) gospodarkę rolną, leśną i hodowlaną z oznaczeniem podstawowych melioracyj;
d) cele górnicze i przemysłowe z oznaczeniem rodzajów górnictwa i przemysłu;
e) podstawowe urządzenia energetyczne;
f) urządzenia wodne;
g) szlaki komunikacji lądowej, wodnej i powietrznej o znaczeniu państwowym lub regionalnym wraz z urządzeniami pomocniczymi;
h) cele obrony Państwa;
2) podział obszaru regionu jako podstawę podziału administracyjnego na powiaty i gminy.

3. Plan regionalny może być sporządzany także dla części obszaru regionu.

Art. 5. 1. Plany miejscowe sporządza się na podstawie planów regionalnych. W braku prawomocnego planu regionalnego plan miejscowy będzie sporządzany na podstawie wytycznych regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego i obejmie również rozwiązanie zagadnień należących do planu regionalnego — w zakresie koniecznym do sporządzenia planu miejscowego.

2. Plany miejscowe ustalają:
1) projektowane granice osiedla lub osiedli;
2) przeznaczenie terenów na:
a) zespoły mieszkaniowe z podziałem na tereny mieszkaniowe z uwzględnieniem budownictwa społecznego, tereny przeznaczone pod budynki i urządzenia użyteczności publicznej, w szczególności na cele współżycia społecznego, kulturalno-oświatowe, kultu religijnego, wojskowe, tereny pod zakłady przemysłowe nieuciążliwe dla otoczenia i pod ośrodki biurowo-handlowe oraz inne;
b) place publiczne, parki, skwery, ogrody, place sportowe i inne podobne urządzenia;
c) gospodarkę rolną, leśną, hodowlaną;
d) cele górnicze i przemysłowe z oznaczeniem rodzaju górnictwa lub przemysłu oraz warunków technicznych, jakim istniejące i wznoszone na tych terenach zakłady powinny czynić zadość, aby zmniejszyć lub usunąć ich uciążliwość dla otoczenia;
e) drogi i inne linie komunikacyjne wraz z urządzeniami pomocniczymi;
3) linie rozgraniczające tereny zależnie od ich przeznaczenia;
4) sposób zabudowania terenów za pomocą oznaczenia:
a) linij zabudowania, jakich nie mogą przekroczyć wznoszone budynki bądź w jakich budynki należy wznosić;
b) ilości kondygnacyj oraz dopuszczalnego odsetka zabudowanej powierzchni terenu lub dopuszczalnej intensywności zabudowania, wyrażonej stosunkiem sumy powierzchni wszystkich kondygnacyj budynków do całkowitej powierzchni działki;
c) zarysów pionowych budynków, ich części oraz ogrodzeń;
d) zasad architektonicznego ukształtowania budynków, ich części oraz ogrodzeń;
e) rodzaju zabudowy (zwartej, grupowej, szeregowej, blokowej wolnostojącej lub mieszanej, ogniotrwałej lub nieogniotrwałej);
f) charakteru zabudowy dla poszczególnych zespołów budynków;
5) minimalną powierzchnię działek budowlanych, ogrodniczych, rolnych i innych, tworzonych przy parcelacji lub scaleniu na cele budowlane;
6) podłużne i poprzeczne profile ulic oraz innych dróg lądowych;
7) sieć wodociągową i kanalizacyjną;
8) okresy i sposoby realizacji planu miejscowego.

3. Plany miejscowe sporządza się dla poszczególnych osiedli istniejących lub projektowanych bądź dla części osiedli, bądź dla kilku osiedli łącznie.

Art. 6. Plany zagospodarowania przestrzennego sporządza się w dostosowaniu do wieloletnich planów gospodarczych i inwestycyjnych, ustalanych w trybie przewidzianym przez obowiązujące przepisy prawa.

Art. 7. Minister Odbudowy w drodze rozporządzenia ustala warunki, którym powinny odpowiadać plany zagospodarowania przestrzennego, oraz wydaje przepisy o sposobie sporządzania planów.

Dział III.
Władze.

Art. 8. Do prac w zakresie planowego zagospodarowania przestrzennego kraju powołany jest Główny

Urząd Planowania Przestrzennego oraz podległe mu regionalne dyrekcje planowania przestrzennego i miejscowe urzędy planowania przestrzennego.

Art. 9. Na czele Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego stoi prezes, mianowany przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej na wniosek Rady Ministrów.

Art. 10. Do zakresu działania Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego należy:
1) sporządzanie planu krajowego na podstawie własnych prac oraz w wyniku koordynowania inicjatywy właściwych ministerstw;
2) wyrażanie zgody na plany regionalne;
3) przeprowadzanie kontroli inwestycyj i budów co do ich zgodności z planem krajowym, zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem oraz orzekanie co do potrzeby przywrócenia stanu pierwotnego w przypadkach wykonania robót niezgodnie z planem krajowym bądź regionalnym lub miejscowym;
4) udzielanie opinij w zakresie planowania przestrzennego;
5) ustalanie terminów, w jakich należy sporządzić plany miejscowe.

Art. 11. 1. Regionalne dyrekcje planowania przestrzennego podlegają właściwym wojewodom i wchodzą w skład urzędów wojewódzkich na prawach wydziału.

2. Kierownikami regionalnych dyrekcyj planowania przestrzennego są dyrektorzy mianowani przez Ministra Odbudowy po zasięgnięciu opinii właściwych wojewodów.

Art. 12. Do zakresu działania regionalnych dyrekcji planowania przestrzennego należy:
1) sporządzanie planów regionalnych;
2) wyrażanie zgody na plany miejscowe (art. 28);
3) przeprowadzanie kontroli inwestycyj w przedmiocie ich zgodności z planem regionalnym i zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem bądź co do robót prowadzonych niezgodnie z planem przez organ państwowy — zawiadamianie o tym jego władzy przełożonej, która wyda zarządzenie o zawieszeniu robót;
4) udzielanie informacyj i opinij w zakresie planów regionalnych.

Art. 13. Miejscowymi urzędami planowania przestrzennego miast wydzielonych są zarządy miejskie, zaś pozostałych osiedli — właściwe wydziały powiatowe.

Art. 14. Do zakresu działania miejscowych urzędów planowania przestrzennego należy:
1) sporządzanie planów miejscowych;
2) przeprowadzanie kontroli inwestycyj w przedmiocie ich zgodności z planem miejscowym i zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem bądź co do robót prowadzonych niezgodnie z planem przez organ państwowy — zawiadamianie o tym jego władzy przełożonej, która wyda zarządzenie o zawieszeniu robót.

Art. 15. 1. Minister Odbudowy może przekazać:
1) Głównemu Urzędowi Planowania Przestrzennego sporządzenie planu regionalnego lub miejscowego;
2) regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego sporządzenie planu miejscowego.

2. W przypadku objętym ust. 1 pkt 1) postępowanie toczy się według zasad przewidzianych dla planu krajowego.

3. W przypadku objętym ust. 1 pkt 2) postępowanie toczy się według zasad ustalonych dla planu miejscowego ze zmianami określonymi w art. 31.

Art. 16. 1. Jako organy opiniodawcze w sprawach z zakresu planowego zagospodarowania przestrzennego działają:
1) przy Głównym Urzędzie Planowania Przestrzennego — Główna Rada Planowania;
2) przy regionalnych dyrekcjach planowania przestrzennego — regionalne rady planowania.

2. Rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami określi skład, szczegółowy zakres działania, kadencję i sposób powoływania członków Głównej Rady Planowania oraz regionalnych rad planowania.

Dział IV.
Postępowanie przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego.

Rozdział I.
Zasady ogólne.

Art. 17. 1. Główny Urząd Planowania Przestrzennego oraz regionalne dyrekcje i miejscowe urzędy planowania przestrzennego obowiązane są uzgadniać opracowywane plany i udzielane wytyczne z właściwymi władzami i organami publicznymi.

2. W opracowywaniu planu krajowego współdziała z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego Centralny Urząd Planowania.

3. Szczegółowe przepisy w zakresie objętym ust. 1 i 2 wyda Rada Ministrów.

Art. 18. Przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego powinny być rozpatrzone wnioski osób zainteresowanych.

Rozdział II.
Plan krajowy.

Art. 19. Tryb prac przy sporządzaniu planu krajowego określa regulamin, który wyda Minister Odbudowy w drodze rozporządzenia.

Art. 20. Projekt planu krajowego po zaopiniowaniu przez Główną Radę Planowania i przyjęciu przez Radę Ministrów przedkłada się do uchwalenia w trybie ustawodawczym.

Rozdział III.
Plany regionalne.

Art. 21. O przystąpieniu do sporządzenia planu regionalnego ogłasza się we właściwych dziennikach wojewódzkich.

Art. 22. 1. Ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzania planu regionalnego zawiera określenie:
1) obszaru, dla którego plan ma być sporządzony;
2) zakresu prac planowania;
3) terminu i miejsca, w których zainteresowani będą mogli zaznajomić się z projektowanymi zasadami planu;
4) terminu, w którym zainteresowani będą mogli zgłaszać wnioski, dotyczące planu.

2. Terminy, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, nie mogą wynosić mniej niż dwa tygodnie.

Art. 23. Plan regionalny po zaopiniowaniu go przez regionalną radę planowania i po wyrażeniu nań zgody przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego, działający w porozumieniu z Centralnym Urzędem Planowania, przedkłada się właściwym wojewódzkim radom narodowym do uchwalenia.

Art. 24. 1. Wojewódzka rada narodowa bądź uchwali plan, bądź odmówi uchwalenia i zwróci go regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego z podaniem powodów.

2. Plan regionalny, uchwalony przez wojewódzką radę narodową, uzyskuje moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia go we właściwym dzienniku wojewódzkim.

Rozdział IV.
Plany miejscowe.

Art. 25. 1. O przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego ogłasza się w sposób przyjęty w danej miejscowości, a ponadto przez wywieszenie obwieszczenia w zarządach właściwych gmin w miejscu widocznym na okres co najmniej jednego tygodnia.

2. Za dzień ogłoszenia uważa się ten dzień, w którym nastąpiło ogłoszenie w sposób przyjęty w danej miejscowości lub ostatni dzień wywieszenia obwieszczenia w zarządzie gminnym albo dzień wydania pisma, w którym po raz ostatni ogłoszono obwieszczenie, zależnie od tego, jaki z podanych sposobów ogłoszenia nastąpił najpóźniej.

3. Przepis art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 26. 1. Plany miejscowe po ich sporządzeniu będą wyłożone do publicznego przeglądu na okres jednego miesiąca, o czym należy ogłosić w sposób przewidziany w art. 25 ust. 1.

2. Jeżeli plan miejscowy obejmuje osiedle albo część osiedla, zniszczone wskutek klęski żywiołowej, okres wy-

łożenia planu do publicznego przeglądu wynosi co najmniej siedem dni.

Art. 27. 1. Osoby zainteresowane mają prawo zaznajamiać się z planami w terminach podanych w ogłoszeniach.

2. W ciągu następnych dwóch tygodni po upływie okresu wyłożenia można wnosić zarzuty przeciw planom do regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego przez miejscowy urząd planowania przestrzennego.

Art. 28. 1. Po upływie terminu do wnoszenia zarzutów miejscowy urząd planowania przestrzennego przesyła plan regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego wraz z wniesionymi zarzutami i swoimi wnioskami w przedmiocie tych zarzutów.

2. Regionalna dyrekcja planowania przestrzennego bądź wyrazi zgodę na plan, przy czym może wprowadzić do niego zmiany wynikające z treści zarzutów, bądź zwróci go ze swymi wskazówkami miejscowemu urzędowi planowania przestrzennego celem ponownego przepracowania.

Art. 29. 1. Plan miejscowy po wyrażeniu nań zgody przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego podlega uchwaleniu przez właściwą radę narodową.

2. Plany miejscowe uchwalają:

1) dla miast wydzielonych — miejskie rady narodowe;
2) dla miast niewydzielonych — powiatowe rady narodowe, po wypowiedzeniu się miejskich rad narodowych;
3) dla innych osiedli — powiatowe rady narodowe po wypowiedzeniu się gminnych rad narodowych;

3. Brak wypowiedzenia się miejskiej rady narodowej (ust. 2 pkt 2) bądź gminnej rady narodowej (ust. 2 pkt 3) w ciągu miesiąca od dnia otrzymania planu uważa się za zgodę na ten plan.

4. W razie odmowy uchwalenia właściwa rada narodowa zwraca plan z podaniem powodów.

Art. 30. Plan miejscowy po uchwaleniu przez właściwą radę narodową uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w trybie przewidzianym w art. 25.

Art. 31. W przypadku sporządzania planu miejscowego przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego przepisy rozdziału niniejszego stosuje się z następującymi zmianami:

1) zarzuty przeciwko planowi wnosi się bezpośrednio do regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego;
2) przewidziane w art. 28 i 29 ust. 1 funkcje miejscowego urzędu planowania przestrzennego spełnia regionalna dyrekcja planowania przestrzennego, zaś funkcje regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego — Główny Urząd Planowania Przestrzennego;
3) plan miejscowy podlega uchwaleniu przez właściwą wojewódzką radę narodową po wypowiedzeniu się miejskiej lub powiatowej rady narodowej;
4) art. 29 ust. 2 nie stosuje się.

Rozdział V.

Koszty. Przechowywanie planów.

Art. 32. 1. Koszty sporządzania planów krajowego i regionalnych ponosi Państwo.

2. Koszty sporządzania planów miejscowych ponosi gmina.

Art. 33. Plany zagospodarowania przestrzennego przechowują właściwe urzędy planowania przestrzennego, a odbitki planów miejscowych — właściwe zarządy gmin i miejscowe urzędy budowlane. Odbitki należy udostępnić osobom zainteresowanym, jeżeli wyższe względy państwowe nie stoją temu na przeszkodzie.

Dział V.

Zawieszanie rozpatrywania wniosków w okresie sporządzania planów.

Art. 34. 1. Od dnia przystąpienia do sporządzania planu regionalnego albo planu miejscowego organ sporządzający plan może zawieszać rozpatrzenie wniosków bądź o pozwolenie na zmianę przeznaczenia terenu, bądź o pozwolenie na inwestycję, a w szczególności na budowę, odbudowę, przebudowę, powiększenie albo zmianę przeznaczenia budynku, jeżeli zamierzenia te są sprzeczne z projektowanymi zasadami planu. Okres zawieszenia nie może trwać dłużej niż trzy lata, licząc od dnia zgłoszenia wniosku. Ustalenie okresu zawieszenia nastąpi w porozumieniu z władzą powołaną do wyrażenia zgody na plan.

2. Od decyzji wydanej na podstawie przepisu ust. 1 służy odwołanie.

Art. 35. Jeżeli w okresie oznaczonym na podstawie art. 34 ust. 1 plan miejscowy lub regionalny nie uzyska mocy obowiązującej, wówczas wniosek będzie rozpatrzony i sprzeczność zachodząca pomiędzy zamierzoną czynnością a projektowanymi zasadami planu nie będzie mogła stanowić podstawy do wydania decyzji odmownej.

Dział VI.

Skutki uzyskania mocy obowiązującej planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 36. Od dnia, w którym plan zagospodarowania przestrzennego uzyskał moc obowiązującą, stosuje się na obszarze nim objętym przepisy art. 37—40.

Art. 37. 1. Celem realizacji planu zagospodarowania przestrzennego służy Państwu i związkom samorządu terytorialnego prawo nabycia w drodze wywłaszczenia terenów przeznaczonych, stosownie do tego planu, na cele użyteczności publicznej lub budownictwa społecznego.

2. Jeżeli po upływie roku od rozpoczęcia właściwego okresu realizacji planu zagospodarowania przestrzennego (art. 5 ust. 2 pkt 8) nie przystąpiono do użytkowania gruntu lub nie podjęto na nim inwestycyj na cele określone w rzeczonym planie, służy Państwu, związkom samorządu terytorialnego oraz jednostkom samorządu zawodowego i gospodarczego prawo nabycia tego gruntu na powyższe cele w drodze wywłaszczenia.

3. Przy korzystaniu z uprawnień przewidzianych w ust. 1 i 2 służy Państwu pierwszeństwo przed związkiem samorządu terytorialnego, a takiemu związkowi — przed jednostką samorządu zawodowego lub gospodarczego. W innych przypadkach o pierwszeństwie orzeka właściwa regionalna dyrekcja planowania przestrzennego.

Art. 38. Zabrania się zmiany przeznaczenia terenów, podejmowania inwestycyj, budowy, odbudowy, przebudowy, powiększania i zmiany przeznaczenia budynków lub innnych urządzeń — niezgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego.

Art. 39. 1. Zmiany w planach zagospodarowania przestrzennego mogą być dokonywane jedynie w trybie przewidzianym w art. 17—31.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do planów zabudowania, które uprawomocniły się przed wejściem w życie niniejszego dekretu.

Art. 40. Jeżeli, stosownie do planu miejscowego, pomiędzy działkami należącymi do osób prywatnych a linią rozgraniczającą tereny publiczne od prywatnych (art. 5 ust. 2 pkt 3) znajdują się stanowiące własność publiczną skrawki gruntu, które nie nadają się pod budowę, wówczas właściciele działek przed przystąpieniem na nich do nowej budowy lub do powiększenia budynku obowiązani są nabyć te skrawki.

Dział VII.

Przepisy karne.

Art. 41. Kto zmienia przeznaczenie terenów, podejmuje inwestycje lub buduje, odbudowuje, przebudowuje, powiększa lub zmienia przeznaczenie budynków lub innych urządzeń wbrew planowi zagospodarowania przestrzennego lub wbrew zarządzeniom wydanym na podstawie niniejszego dekretu, podlega karze aresztu do 1 roku i grzywny lub jednej z tych kar.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe.

Art. 42. Plany zabudowania, które uprawomocniły się przed wejściem w życie niniejszego dekretu, mogą być w ciągu dwóch lat zmienione bez odszkodowania dla osób zainteresowanych.

Art. 43. Do dnia, w którym plan krajowy, regionalny lub miejscowy uzyska moc obowiązującą, władze i organa publiczne są obowiązane uzgadniać z urzędami planowania przestrzennego swoje zamierzenia w sprawach wchodzących w zakres tych planów (art. 3—5).

Art. 44. 1. Na terenie osiedli, objętych przebudową ustroju rolnego, zagadnienia wchodzące w zakres planów miejscowych będą do dnia, w którym plany te uzyskają moc obowiązującą, rozwiązywane ze skutkami przewidzianymi w art. 37—41 przez władze ziemskie w porozumieniu z urzędami planowania przestrzennego.

2. Szczegółowe przepisy o właściwości władz oraz tryb postępowania w przypadkach objętych ust. 1 określi rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy.

Art. 45. 1. Do czasu podziału obszaru kraju na regiony w myśl art. 3 ust. 1 pkt 4 tymczasowy obszar regionów określi Główny Urząd Planowania Przestrzennego.

2. Do czasu sporządzenia planu krajowego plany regionalne sporządza się na podstawie wytycznych, udzielanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego.

3. Jeżeli tymczasowy obszar regionu ustalony na podstawie ust. 1 obejmuje kilka województw lub ich części, wówczas regionalna dyrekcja planowania przestrzennego podlega wojewodzie właściwemu dla miejsca jej siedziby.

Dział IX.

Przepisy końcowe.

Art. 46. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 47. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym dekretem, w szczególności art. 7—51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 sierpnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 514).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

290.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1946 r.

o upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 17 p. 117 z dn. 22 maja 1946 r.)

Na podstawie art. 220 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84 poz. 581) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do orzekania w sprawach o przestępstwa karne skarbowe, polegające na naruszeniu przepisów prawa celnego w zakresie określonym w art. 218 § 1 prawa karnego skarbowego, upoważnia się niżej wymienione urzędy celne:

Siedziba urzędu celnego. Okręg miejsc. właściwości

Gdańsk—Nowy Port miasta: Elbląg, Gdańsk, Sopot, powiaty: Elbląg, Gdańsk;

Gdynia (Urz. Celny morski) miasta: Gdynia i Słupsk, powiaty: morski (Wejherowo), Lębork, Słupsk, Sławno;

Szczecin (Urz. Celny morski) miasta: Koszalin, Kołobrzeg, Świnoujście, Szczecin, powiaty: Koszalin, Kołobrzeg, Gryfice, Kamień, Szczecin, Uznam-Wolyń;

Cieszyn miasta: Bielsko, Cieszyn, powiaty: Bielsko, Cieszyn;

Gliwice miasta: Gliwice, Raciborz, Opole, Zabrze, powiaty: Gliwice, Głubczyce, Kluczbork, Koźle, Raciborz, Oleśno, Opole, Prudnik, Strzelce;

Katowice miasta: Będzin, Bytom, Chorzów, Dąbrowa Górnicza, Katowice, Sosnowiec, Zawiercie, powiaty: Będzin, Bytom, Lubliniec, Katowice, Pszczyna, Rybnik, Tarnowskie Góry, Zawiercie;

Wałbrzych miasta: Nysa, Jelenia Góra, Świdnica, Wałbrzych, powiaty: Bolesławiec, Bystrzyca, Grodków, Nysa, Niemodlin, Jelenia Góra, Kamieniogóra, Kładzko, Lubań, Lwówek, Rychbach, Świdnica, Wałbrzych, Ząbkowice, Zgorzelice;

Wrocław miasta: Brzeg, Lignica, Wrocław, powiaty: Brzeg, Głogów, Góra, Jawor, Kożuchów, Lignica, Lubin, Milicz, Namysłów, Oława, Oleśnica, Strzelin, Syców, Szprotawa, Środa, Trzebnica, Wołów, Wrocław, Żegań, Złotoryja, Żarów;

Kraków obszar województwa krakowskiego i kieleckiego;

Przemyśl obszar województwa rzeszowskiego;

Chełm obszar województwa lubelskiego;

Bydgoszcz obszar województwa pomorskiego, gdańskiego i Pomorza Zachodniego z wyjątkiem miast i powiatów wchodzących w okręg miejscowej właściwości Urzędów Celnych w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie;

Poznań obszar województwa poznańskiego;

Białystok obszar województwa białostockiego;

Łódź miasto Łódź, obszar województwa łódzkiego;

Olsztyn obszar wyzwolonych terenów Prus Wschodnich z wyjątkiem powiatu Elbląg;

Warszawa miasto st. Warszawa i obszar województwa warszawskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 października 1945 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów (Dz. U. R. P. Nr 45 poz 258).

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

291.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 kwietnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 145 z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o urzędach zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 182) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Urząd zatrudnienia w razie uznania za konieczne przekazania swych czynności zarządom gmin miejskich lub wiejskich ustala w porozumieniu z wydziałem wojewódzkim zakres czynności podlegających przekazaniu, sposób zwrotu kosztów, związanych z wykonaniem czynności przekazanych oraz którym gminom czynności te będą przekazane.

2. Jeżeli porozumienie w sprawach wymienionych w ust. 1 nie dojdzie do skutku, sporne sprawy rozstrzyga Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej bądź z Ministrem Ziem Odzyskanych.

§ 2. 1. Przekazanie czynności urzędu zatrudnienia samorządowej instytucji zastępczej następuje w drodze zarządzenia. Zarządzenie to powinno zawierać:

1) powołanie się na porozumienie z wydziałem wojewódzkim (§ 1 ust. 1) bądź na decyzję Ministra Pracy i Opieki Społecznej (§ 1 ust. 2),
2) upoważnienie instytucji zastępczej do wykonywania przekazanych czynności w imieniu urzędu zatrudnienia,
3) określenie terytorialnego zakresu działania i wymienienie uprawień i obowiązków instytucji zastępczej w zakresie przekazanych czynności,
4) określenie sposobu zwrotu kosztów wykonywania przekazanych czynności i wysokości tych kosztów.

2. Odwołanie upoważnienia instytucji zastępczej do wykonywania przekazanych czynności urzędu zatrudnienia następuje w trybie § 1 ust. 1 bądź ust. 2.

§ 3. 1. Instancja zastępcza jest obowiązana do wykonywania przekazanych jej czynności zgodnie z zaleceniami i instrukcjami urzędu zatrudnienia.

2. W razie stwierdzenia, że przekazane czynności są wykonywane niedbale lub niezgodnie z otrzymanymi instrukcjami i zaleceniami, urząd zatrudnienia zawiadamia o tym wydział wojewódzki.

§ 4. Na wniosek pracowniczej organizacji zawodowej urząd zatrudnienia może jej przekazać swe czynności. Zarządzenie przekazujące powinno zawierać:

1) upoważnienie organizacji do wykonywania w imieniu urzędu zatrudnienia przekazanych jej czynności,
2) określenie terytorialnego zakresu działania organizacji oraz wyszczególnienie jej uprawnień i obowiązków w przekazanym zakresie,
3) określenie sposobu zwrotu kosztów wykonywania przekazanych czynności i wysokości tych kosztów.

§ 5. Urząd zatrudnienia kontroluje działalność instytucji zastępczych i organizacji (§ 1 i § 4) w zakresie przekazanych im czynności oraz udziela odpowiednich pouczeń i wskazówek.

§ 6. 1. Wysokość kosztów wykonywania przekazanych czynności ustala się w zależności od ilości potrzebnych do wykonywania tych czynności pracowników i związanych z tym wydatków rzeczowych.

2. Przypadające z tego tytułu należności urząd zatrudnienia wypłaca właściwym instytucjom zastępczym i organizacjom po upływie każdego miesiąca. Należności te mogą być wypłacane w drodze ryczałtu miesięcznego.

§ 7. Instytucje zastępcze i organizacje (§ 1 i § 4), które przejęły czynności urzędu zatrudnienia, składają temu urzędowi sprawozdania z wykonania tych czynności, sporządzone według otrzymanych od niego wzorów i instrukcyj.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z. Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Administracji Publicznej:
dr. Władysław Kiernik
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Jan Wasilewski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

292.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
z dnia 29 kwietnia 1946 r.
o organizacji urzędów zatrudnienia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 144, z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o urzędach zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 182), zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędy zatrudnienia i ich terenowe oddziały czynne są w miejscowościach, wymienionych w załączonym do niniejszego rozporządzenia wykazie, który określa również siedzibę oraz terytorialny zakres działania tych urzędów i ich terenowych oddziałów.

§ 2. Na czele urzędu zatrudnienia stoi naczelnik; na czele terenowego oddziału urzędu zatrudnienia stoi kierownik, podległy służbowo naczelnikowi urzędu zatrudnienia.

§ 3. Urząd zatrudnienia dzieli się na oddziały: administracyjny i pracy, na których czele stoją kierownicy. Terenowe oddziały urzędów zatrudnienia mogą dzielić się na referaty: administracyjny i pracy.

§ 4. Do czasu rozpoczęcia działalności przez Główny Urząd Zatrudnienia skargi na decyzje urzędów zatrudnienia rozpoznaje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia z 1946 r. o organizacji urzędów zatrudnienia (poz. 144).

WYKAZ URZĘDÓW ZATRUDNIENIA I ICH ODDZIAŁÓW.

Lp.	Urząd zatrud.	Oddział	Terytorialny zakres działania
1.	w **Białymstoku**		woj. białostockie
2.	w **Bydgoszczy**		woj. pomorskie
		1) w Grudziądzu	m. Grudziądz i pow. grudziądzki
		2) w Inowrocławiu	m. Inowrocław i pow. inowrocławski
		3) w Toruniu	m. Toruń i pow. toruński
		4) w Włocławku	pow. włocławski
3.	w **Gdańsku**		woj. gdańskie
		1) w Elblągu	m. Elbląg i pow. elbląski
		2) w Gdyni	m. Gdynia i przyległe gminy
		3) w Tczewie	pow. tczewski
		4) w Gdańsku } dla robotników portowych	port Gdańsk
		5) w Gdyni } dla robotników portowych	port Gdynia
4.	w **Katowicach**		woj. śląskie oraz pow. bialski
		1) w Bielsku	m. Bielsko, pow. bielski oraz bialski
		2) w Bytomiu	m. Bytom i pow. bytomski
		3) w Chorzowie	m. Chorzów i przyległe gminy
		4) w Dąbrowie Górniczej	m. Dąbrowa Górnicza i przyległe gminy
		5) w Gliwicach	m. Gliwice i pow. gliwicki
		6) w Mysłowicach	m. Mysłowice i przyległe gminy
		7) w Nysie	pow. nyski
		8) w Nowym Bytomiu	m. Nowy Bytom i przyległe gminy
		9) w Opolu	pow. opolski
		10) w Raciborzu	pow. raciborski
		11) w Rybniku	pow. rybnicki
		12) w Siemianowicach Śląskich	m. Siemianowice Śląskie i przyległe gminy

Lp.	Urząd zatrudn.	Oddział	Terytorialny zakres działania
		13) w Sosnowcu	m. Sosnowiec i przyległe gminy
		14) w Zabrzu	m. Zabrze
		15) w Zawierciu	pow. zawierciański
5.	w **Krakowie**		woj. krakowskie z wyjątkiem pow. bialskiego
		1) w Chrzanowie	pow. chrzanowski
		2) w Nowym Sączu	pow. nowosądecki
		3) w Tarnowie	pow. tarnowski
6.	w **Lublinie**		woj. lubelskie
7.	w **Łodzi**		m. Łódź i woj. łódzkie
		1) w Pabianicach	pow. łaski
		2) w Piotrkowie Trybunalskim	pow. piotrkowski
		3) w Tomaszowie Mazowieckim	pow. brzeziński
		4) w Zgierzu	m. Zgierz
8.	w **Olsztynie**		okręg mazurski
9.	w **Poznaniu**		woj. poznańskie
		1) w Gnieźnie	m. Gniezno i pow. gnieźnieński
		2) w Gorzowie Wielkopolskim	m. Gorzów Wlkp. i pow. gorzowski
		3) w Kaliszu	pow. kaliski
		4) w Ostrowie Wielkopolskim	pow. ostrowski
		5) w Zielonej Górze	pow. zielonogórski
10.	w **Radomiu**		woj. kieleckie
		1) w Częstochowie	m. Częstochowa i pow. częstochowski
		2) w Kielcach	pow. kielecki
		3) w Ostrowcu Kieleckim	pow. opatowski
		4) w Starachowicach	pow. iłżecki
11.	w **Rzeszowie**		woj. rzeszowskie
		1) w Przemyślu	pow. przemyski
12.	w **Szczecinie**		okręg Pomorze Zachodnie
		1) w Szczecinie dla robotników portowych	port Szczecin
13.	w **Warszawie**		m. stoł. Warszawa i woj. warszawskie
		1) w Płocku	pow. płocki
		2) w Żyrardowie	pow. błoński
14.	we **Wrocławiu**		okręg Śląsk Dolny
		1) w Bolesławcu	pow. bolesławiecki
		2) w Jeleniej Górze	m. Jelenia Góra i pow. jeleniogórski
		3) w Lignicy	m. Lignica i pow. lignicki
		4) w Wałbrzychu	pow. wałbrzyski

293.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: POCZT I TELEGRAFÓW, SKARBU I ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 12 marca 1946 r

o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 142, z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 18 ust. (3) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wartość znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych listów i kartek pocztowych zarządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 11 czerwca 1945 r., ustala się na okres budżetowy od dnia 1 kwietnia do dnia 31 grudnia 1946 r. jak następuje:

a) znaczka fioletowego — na 1 zł
b) znaczka ciemno-oranżowego — na 2 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1946 r.

wz. Minister Poczt i Telegrafów: Roman Pallasch
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

294.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 20 maja 1946 r.

o przesyłkach listowych oraz telegramach i rozmowach telefonicznych w sprawie głosowania ludowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 148 z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 1946 r. o głosowaniu ludowym (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 104) zarządzam, co następuje:

§ 1. Przesyłki listowe zwykłe, polecone oraz za zwrotnym potwierdzeniem odbioru:

a) nadawane w obrocie krajowym przez Generalnego Komisarza Głosowania Ludowego oraz przez okręgowe i obwodowe komisje głosowania ludowego,
b) adresowane do Generalnego Komisarza i okręgowych i obwodowych komisyj głosowania ludowego wolne są od opłaty pocztowej.

§ 2. Waga przesyłek wymienionych w § 1 nie może przewyższać 5 kg.

§ 3. Wymienione w § 1 lit. a) przesyłki listowe będą nadawane w urzędzie pocztowym za pomocą pocztowych książek nadawczych i będą oznaczane przez nadawcę napisem na stronie adresowej: „Sprawa głosowania ludowego".

§ 4. Przesyłki wymienione w § 1 będą traktowane w czasie przewozu pocztą jak przesyłki pośpieszne a w urzędzie oddawczym w miejscowym okręgu doręczeń doręczane przez umyślnych posłańców.

§ 5. Telegramy w obrocie krajowym oraz rozmowy telefoniczne międzymiastowe Generalnego Komisarza oraz okręgowych i obwodowych komisyj głosowania ludowego wolne są od opłat.

Nie podlegają również opłacie telegramy, nadane pod adresem Generalnego Komisarza oraz okręgowych i obwodowych komisyj, jeżeli stanowią odpowiedź na telegramy Generalnego Komisarza lub komisyj.

§ 6. Telegramy wymienione w § 5 należy przed adresem oznaczać znakiem umówionym „GL".

Telegramom i rozmowom telefonicznym przysługuje taka sama kolejność, jak telegramom i rozmowom państwowym.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek.

295.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 maja 1946 r.

w sprawie przedłużenia terminu składania deklaracji wierności przez osoby wpisane do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub do grupy t. zw. „Leistungs-Pole".

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 22, poz. 147, z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 6 i 32 ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 96) w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Bezpieczeństwa Publicznego zarządzam, co następuje:

§ 1. Określony w § 1 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 15 września 1945 r. w sprawie przedłużenia terminu składania deklaracji wierności przez osoby wpisane do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub do grupy t. zw. „Leistungs-Pole" (Dz. U. R. P. Nr 35, poz.213) termin składania deklaracji wierności do dnia 31 października 1945 r. przedłuża się do dnia 31 lipca 1946 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1945 r.

Minister Administr. Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Bezpiecz. Publicznego: Stanisław Radkiewicz

296.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 maja 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o utworzeniu Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Akademii Lekarskiej w Gdańsku.

(Przedruk z Dz. Ust R. P. Nr. 22, Poz. 146 z dnia 5 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 1 ust. (2), art. 2 ust. (2) i art. 4 dekretu z dnia 8 października 1945 r. o utworzeniu Akademii Lekarskiej w Gdańsku (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 253) oraz art. 3 ust. (1) i art. 21 ust (1) ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr. 1, poz. 6) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Medycyny Morskiej i Tropikalnej jako studium specjalne w ramach Akademii Lekarskiej w Gdańsku.

§ 2. Zadaniem Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej jest:

a) szkolenie (specjalizacja) lekarzy okrętowych, portowych, emigracyjnych i kolonialnych oraz lekarskiego personelu pomocniczego w tych dziedzinach,

b) prace badawcze z dziedziny bakteriologii, epidemiologii, parazytologii, toksykologii i patologii chorób egzotycznych oraz z dziedziny higieny morskiej i tropikalnej.

§ 3. Organizację Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej określi statut nadany przez Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
Minister Oświaty: Czesław Wycech

297.
ZARZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki o obowiązku zgłaszania przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej przez urzędy i instytucje państwowe.

1. Wszystkie urzędy i instytucje państwowe winny w ciągu miesiąca zgłosić do Wydziałów Kultury i Sztuki właściwych urzędów wojewódzkich spisy dzieł sztuki plastycznej i przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej, znajdujących się w ich posiadaniu. Urzędy i instytucje państwowe, których siedzibą jest m. st. Warszawa, zgłaszają te spisy bezpośrednio do Państwowego Muzeum Narodowego w Warszawie; urzędy, których siedzibą jest m. Kraków — do Muzeum Narodowego w Krakowie; urzędy i instytucje, których siedzibą jest m. Poznań — do Muzeum Wielkopolskiego w Poznaniu. Zgłoszenie winno nastąpić wg załączonego wzoru.
2. Wszystkie organa władzy państwowej, które posiadają informacje o składach lub poszczególnych dziełach sztuki, pochodzących z mienia poniemieckiego, opuszczonego lub z ośrodków, które podległy reformie rolnej, a które to składy lub dzieła sztuki plastycznej, i przedmioty o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej nie zostały objęte w zarząd przez organa państwowe, winny niezwłocznie przesłać o nich pisemne zawiadomienia do Wydziałów Kultury i Sztuki Urzędów Wojewódzkich, na których terenie składy te lub poszczególne dzieła się znajdują.
3. Minister Kultury i Sztuki określi, które z dzieł sztuki plastycznej i przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej posiadają wartość muzealną i ustali do których muzeów winny być przekazane. Wszystkie pozostałe dzieła sztuki plastycznej i przedmioty o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej przeznaczone zostaną do celów dekoracyjnych urzędów oraz instytucyj państwowych i samorządowych.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski.
Minister Kultury i Sztuki:
(—) Leon Kruczkowski

Załącznik do zarządzenia Prezesa Rady Ministrów wydanego w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

Zgłoszenie do rejestru dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej.

Nazwa i rodzaj przedmiotu	Materiał i technika	Wymiary	Sygnatury i czas powstania	Miejsce przechowania

Objaśnienie:

W kolumnie pierwszej wpisujemy określenie bliższe przy obrazach, sztychach, rzeźbach, gobelinach itp. temat przedstawienia: np. „Portret Stanisława Augusta", „Widok Warszawy", „Biust Czarnieckiego", przy dziełach sztuk zdobniczych określenie przedmiotu: np. „dywan wschodni", „Koronka brukselska", „Stół", „Talerz", Zegar stojący", „Puchar", itp. przy numizmatach np. „Denar", „Talar" itp. przy rękopisach tytuł i

ilość miniatur, przy wykopaliskach nazwę przedmiotu np. „topor", „naszyjnik" itp.

W kolumnie drugiej wpisujemy określenie materiału i techniki np. „obraz olejny na płótnie", „akwatinta", rzeźba z bronzu. „dywan wełniany wiązany", „stół mahoniowy intarsjowany", „talerze porcelanowe" itp. Przy monetach materiał (złoto, srebro, miedź), przy rękopisach: pergamin, papier oprawny w skorę wytłaczaną, przy wykopaliskach: topór kamienny, naszyjnik bursztynowy.

W kolumnie trzeciej wpisujemy wymiar przedmiotów: przy przedmiotach dwu wymiarowych najpierw wysokość, potem szerokość w centymetrach, przy przedmiotach sztuk zdobniczych i rzeźbach wysokość, szerokość i głębokość — największą, w centym. przy monetach średnicę w milimetrach, przy wykopaliskach wymiary maksymalne w centymetrach.

W kolumnie czwartej spisujemy sygnatury autorów, względnie nazwisko autora — o ile je znamy, podajemy w rysunku marki fabryczne, monogramy, ponadto spisujemy tu datę, o ile dzieło taką posiada, lub przypuszczalny czas jego powstania: np. „połowa XVII wieku", „koniec XVIII wieku" itp. Przy dziełach sztuk zdobniczych można określić czas powstania nazwę stylu np.: „stół rococowy", „Zegar empir", przy monetach podaje się datę, w razie braku — imię panującego, np. „grosz Kazimierza Wielkiego".

W kolumnie piątej wpisujemy gdzie zgłoszony przedmiot się znajduje: np. „biuro dyrektora", „mieszkanie służbowe naczelnika . . ." i adres. W razie niemożności dokładnego wypełnienia którejś z rubryk należy podać określenie ogólnikowe lub pozostawić rubrykę niewypełnioną.

298.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 24 maja 1946 r. L. dz. 4322/V/46 r.

o zmianie zarządzenia z dnia 22 lutego 1946 r. w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych (D. U. Z. O. Nr. 1, poz. 2).

Na podstawie art. 2, lit. a) i d) dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295 z r. 1945) zarządzam, co następuje:

W zarządzeniu Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22 lutego 1946 r. wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 po p. c. dodaje się punkt d) o następującym brzmieniu: „używana odzież i bielizna osobista i pościelowa, oraz pościel w takiej ilości iż nie zachodzi podejrzenie, że są wywożone w celach spekulacyjnych".
2) w tymże § 2 po w/w punkcie d) dodaje się punkt e) o następującym brzmieniu: „gotowe wyroby tekstylne bieżącej produkcji, na podstawie faktury wydanej przez centralę lub hurtownię tekstylną, które towar sprzedały".
3) w § 4 lit. g) termin „1 czerwca 1946 r." zmienia się i przedłuża do dnia 1 września 1946 r.

Minister Ziem Odzyskanych:
wz. (—) Dr Jan Wasilewski, Podsekretarz Stanu

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
Nr. Og./Spec. 74/7/46.

Katowice, dnia 21 czerwca 1946 r.

w sprawie zakazu wywozu ruchomości z Ziem Odzyskanych

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
i Prezydentom miast (wszystkim)

przesyła się do wiadomości w ślad za pismem okólnym z dnia 15 marca b. r. L. dz. Og. 74/7/46.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Wierzbiański, Naczelnik Wydz. Ogólnego

299.

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 14 czerwca 1946 r.

o plakatowaniu w miastach.

Na podstawie art. 1 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 21 sierpnia 1944 r. o trybie powołania władz administracji ogólnej I-ej i II-ej instancji (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 8) i art. 108 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 80, poz. 355) oraz za zgodą Wydziału Wojewódzkiego zarządzam, co następuje:

§ 1.

Plakatowanie, t. j. publiczne wystawienie wszelkiego rodzaju ogłoszeń, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków, dozwolone jest w miastach tylko za pośrednictwem Zarządów Miejskich oraz tylko w miejscach na ten cel przez Zarządy Miejskie przeznaczonych jako miejskie miejsca ogłoszeń.

§ 2.

Zarządy Miejskie mogą w drodze wyjątku zezwolić osobom interesowanym na plakatowanie we własnym zakresie oraz dopuścić plakatowania poza miejscami wskazanymi w § 1.

§ 3.

Zezwala się osobom interesowanym na umieszczanie na zewnętrznych ścianach sklepów i kiosków ze sprzedażą gazet, ogłoszeń reklamowych dla celów reklamy handlowej tych przedsiębiorstw oraz na umieszczanie klepsydr na częściach drewnianych nieruchomości (bramy), z których ma nastąpić eksportacja zwłok, względnie innych, lecz za zezwoleniem Zarządu Miejskiego.

§ 4.

Nie jest plakatowaniem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia umieszczanie stałych szyldów firmowych i reklamowych, umieszczanie ogłoszeń w wystawach sklepowych oraz w gablotkach specjalnie na ten cel przeznaczonych i zaopatrzonych w zamknięcie.

§ 5.

Właściciele względnie użytkowcy nieruchomości powinni w przeciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia usunąć umieszczone na nieruchomościach ogłoszenia niezgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia tak, aby przywrócony został czysty wygląd nieruchomości.

§ 6.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia ulega ukaraniu w drodze administracyjnej grzywną do 5000 zł. lub aresztem do 14 dni, lub obu tym karom łącznie.

W orzeczeniu skazującym pow. władza administracji ogólnej oznaczy karę aresztu zastępczego na wypadek nieściągalności grzywny.

§ 7.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek

300.

ZARZĄDZENIE

WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 15 maja 1946 r. Nr. Sm. II. 60/94/46

w przedmiocie podniesienia stanu sanitarnego i wyglądu osiedli w Województwie.

Tak wygląd jak i stan sanitarny miast i wsi Województwa Śląsko-Dąbrowskiego wskazują na zupełny brak ze strony większości Obywateli Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast, należytej troski o usunięcie istniejących w tym zakresie niedomagań.

Takie zjawiska jak: stałe gromadzenie śmiecia na pozostałych po działaniach wojennych rumowiskach

i gruzach lub zwałach w miastach bądź bezpośrednio na ich peryferiach, jak zanieczyszczanie placów targowych, rynków, ubocznych posesyj, jezdni, chodników i rowów tudzież podwórz i klatek schodowych, jak wreszcie poprzewracane i zniszczone kierunkowskazy oraz poszarpane lub pogięte ogrodzenia na ulicach naszych miast, a w ogrodach i parkach poniszczone ławki — wskazują aż nazbyt wyraźnie na zaniedbanie tej ważnej sprawy ze strony tak Obywateli Starostów i Prezydentów jak i podległych im organów.

Ten kompromitujący stan rzeczy musi być niezwłocznie usunięty.

W związku z tym zarządzam:

1) zorganizować wielką akcję oczyszczenia osiedli z odpadków i śmiecia z okresu wojny jak i pierwszego roku zaniedbania (spalanie, dołowanie, wywożenie na odpowiednią odległość poza peryferie osiedli, przy czym w ściśle określonych miejscach),
2) zorganizować codziennie zamiatanie miejsc postoju furmanek, skwerów, mostów, placów publicznych i targowych, placów, przeznaczonych dla handlu tandetą i t. d.,
3) rozmieścić odpowiednią ilość koszów na odpadki z nasileniem tychże w miejscach szczególnych skupień ludzkich,
4) spowodować zabezpieczenie przez zabicie lub zamurowanie posesji czasowo nie zamieszkałych, by w ten sposób uniemożliwić ludności częste korzystanie z tychże zamiast ustępów. W pobliżu placów targowych oraz placów dla handlu tandetą, należy pobudować ustępy publiczne (szalety),
5) spowodować zarzadzenie o odpowiednim ogrodzeniu oraz o uporządkowaniu ogrodów przydomowych,
6) usunąć z placów targowych handel tandetą i przenieść takowy na peryferia osiedli, ustalając przy tym dlań ściśle określone godziny,
7) wydać zarządzenie właścicielom oraz zarządcom domów, przedsiębiorstw i instytucji o obowiązku stałego usuwania śmiecia z trotuarów i jezdni przed swymi posesjami, z podwórz oraz stałym czyszczeniu śmietników, utrzymywaniu w czystości klatek schodowych, korytarzy i bram domów, wreszcie o trzepaniu pościeli, dywanów i ubrań w godzinach na to wyznaczonych,
8) zobowiązać miejskie i powiatowe komisje sanitarne do permanentnej kontroli stanu sanitarnego miast i wsi oraz przedkładania wniosków w przedmiocie ukarania winnych niepodporządkowania się władzom sanitarnym,
9) otoczyć specjalną pieczą i w pierwszym rzędzie uporządkować place i reprezentacyjne ulice miast wydzielonych,
10) bezwarunkowo usunąć w jak najkrótszym czasie ślady wojny w postaci szczerb i podziurawień od pocisków i odłamków na gmachach i domach,
11) zarządzić odnowienie szczerniałych i brudnych fasad i ogrodzeń.

Gmachy i obejścia urzędów starościńskich tudzież wszystkie gmachy samorządów terytorialnych, winny wyglądać przodująco tak pod względem sanitarnym jak i estetycznym (zieleńce, kwietniki).

Dla osiągnięcia omawianego celu, należy całą akcję przeprowadzić przez pobudzenie do współpracy miejscowego czynnika społecznego. W tym celu należy wykorzystać cały aparat miejscowych urzędów Informacji i Propagandy, przeprowadzić szerokie odprawy, wydrukować plakaty, postawić sprawę na Radach Narodowych. Również młodzież szkolna otrzyma w poruszonym przedmiocie od swych przełożonych odpowiednie wskazówki. W szczególności należy działać w kierunku uświadomienia społeczeństwa o wynikających korzyściach z estetycznego i sanitarnego wyglądu osiedli. Stosowanie odpowiednio dobitnych a krótkich haseł, plakatów oraz wykorzystanie prasy, winny być Ob. Ob. Starostom i Prezydentom pomocne przy spełnianiu wyłuszczonego tu obowiązku.

Na uchylających się i opornych winni Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci nakładać kary, uwzględniając tak wnioski Komisyj Sanitarnych, jak i stosując za pośrednictwem organów Milicji Obywatelskiej nakładanie mandatów karnych za niewykonanie lub nieprawidłowe wykonanie zarządzeń oraz za rzucanie odpadków na jezdnie lub deptaki przez przechodniów.

Piecza nad całością akcji winna spocząć na Miejskiej Komisji Sanitarnej a personalnie obok Ob. Ob. Starostów i Prezydentów, na powiatowych i miejskich lekarzach urzędowych oraz Milicji Obywatelskiej.

Termin specjalnie intensywnego nasilenia akcji ustalam do miesiąca lipca r. b. Po tym terminie tak osobiście jak i przy pomocy Wojewódzkich Inspektorów Samorządowych sprawdzać będę jej wykonanie.

Biorąc pod uwagę wielkie zniszczenie miast, wywołane działaniami wojennymi Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci miast, niezależnie od wyżej przytoczonych wymagań, przyłożą starań do realniejszego niż to miało miejsce dotychczas przystąpienia w kierunku usuwania gruzów, za pośrednictwem podległych im organów technicznych i przy użyciu samochodów ciężarowych w które samorządy zostały zaopatrzone, wykorzystując przy tym odpowiednie przyznane na ten cel kredyty Ministerstwa Odbudowy Kraju. Również usuwanie rumowisk i gruzów może odbywać się drogą prawnie przeprowadzonych przetargów publicznych przy wykorzystaniu materiału budowlanego, znajdującego się w tychże rumowiskach, jako jednej z form płatności za ich usuwanie. Możnaby przy tym spowodować wyniesienie uchwał organów stanowiących samorządów gmin wiejskich i miejskich w przedmiocie dobrowolnego nałożenia na mieszkańców wsi i miast, na ten cel uchwalonych świadczeń w naturze (siła pociągowa, dobrowolna praca osobista). Gdyby tego rodzaju uchwały zapadły, należy w samej technice i rozdziale oraz zamianie świadczeń na należności pieniężne, stosować zasady podane w ustawie z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) oraz rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 377).

Na miejscach pozostałych po rumowiskach i gruzach do czasu niepobudowania nowych domów należy zarządzić urządzanie ogrodów, zieleńców bądź ukwieconych skwerów.

Obywatele Prezydenci miast niezwłocznie przystąpią do omówionej akcji oraz wydadzą przedmiotowe zarządzenia a Obywatele Przewodniczący Wydziałów Powiatowych podadzą treść niniejszego zarządzenia, burmistrzom i wójtom celem ścisłego zastosowania się do wydanych poleceń, sprawdzając osobiście i za pośrednictwem podległych im organów inspekcyjnych, sposób ich wykonania.

Z wydanych zarządzeń oraz z przebiegu akcji winni mi Obywatele Starostowie i Prezydenci, aż do odwołania przedkładać miesięczne sprawozdania.

Wojewoda:
(—) Al. Zawadzki, Gen. Dyw.

301.

ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 1 czerwca 1946 r.

w sprawie utworzenia oddziału Statystycznego w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego oraz rozszerzenia zakresu działania referatów ogólnych w Starostwach Powiatowych o czynności z zakresu spraw statystycznych.

1. Na podstawie § 1 Zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 9 kwietnia 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie utworzenia Oddziałów względnie referatów statystyczno-sprawozdawczych w urzędach władz administracji ogólnej II instancji na obszarze ziem odzyskanych — powołuję z dniem 1 czerwca 1946 r. w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego — Oddział Statystyczny.

2. Zakres działania Oddziału Statystycznego podaje załączony tymczasowy podział czynności.

3. Zorganizowanie pracy Oddziału Statystycznego i jego kierownictwo powierzam delegatowi Głównego

Urzędu Statystycznego na Województwo Śląsko-Dąbrowskie Ob. Marii Jędrzejowskiej. Dalsze sprawy personalne wynikające z nin. zarządzenia uregulowane będą przez Oddział Personalny.

4. We wszystkich Starostwach Powiatowych i Zarządach Miejskich miast wydzielonych zwiększa się zakres działania referatów ogólnych (organizacyjnych) o czynności z zakresu spraw statystyczno-sprawozdawczych, ujęte w załączonym do niniejszego zarządzenia tymczasowym podziale czynności.

5. Wykonanie niniejszego zarządzenia poruczam Naczelnikowi Wydziału Ogólnego oraz wszystkim Starostom Pow. i Prezydentom miast wydzielonych w Woj. Śląsko-Dąbrowskim.

Wojewoda
(—) A. Zawadzki, Gen. Dywizji.

TYMCZASOWY PODZIAŁ CZYNNOŚCI oddziału statystycznego w Urzędzie Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim oraz czynności z zakresu statystyki w starostwach powiatowych.

I. Czynności Oddziału Statystycznego:
Oddział Statystyczny opracowuje następujące kategorie spraw:
1. Zbieranie i opracowywanie materiałów o stanie zagospodarowania Województwa.
2. Zbieranie i opracowywanie danych statystycznych ludnościowych i gospodarczych Województwa.
3. opracowywanie ogólnych wskazówek i zadań szczegółowych z zakresu statystyki dla starostw powiatowych i zarządów miejskich miast wydzielonych.
4. nadzorowanie pracy starostw powiatowych i zarządów miejskich oraz gminnych w zakresie statystyki.

II. Czynności z zakresu statystyki w starostwach powiatowych i zarządach miejskich miast wydzielonych.
Referaty ogólne (organizacyjne) w starostwach powiatowych i zarządach miejskich miast wydzielonych opracowują następujące kategorie spraw:
1. Zbieranie i opracowywanie danych statystycznych stosownie do wskazówek Oddziału Statystycznego w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego.
2. wykonywanie innych zleceń tego Oddziału z zakresu sprawozdawczości.

III. Koordynacja i sprawozdawczość.
Oddział Statystyczny w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego oraz starostwa powiatowe koordynują swą działalność statystyczną z pracami z tegoż zakresu innych władz i urzędów (Wydziałów) w szczeblu właściwych instancji.
Oddział Statystyczny opracowywuje sprawozdania stosownie do szczegółowych instrukcji wydanych przez władze zwierzchnie

---

302.

ZARZĄDZENIE
NACZELNIKA OKRĘGU ADMINISTRACJI MIAR w Katowicach

z dnia 17 czerwca 1946 r.

w sprawie publicznych zbiórek legalizacyjnych w roku 1946 w powiatach: kozielskim i głąbczyckim.

Na mocy art. 20 Dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. Nr 72. poz. 661) i art. 10 Statutu Urzędów Miar (Dz. U. R. P. 1919 r. Nr. 74. poz. 429) oraz w myśl art. 12 powołanego Dekretu, zarządzam w roku 1946 publiczne zbiórki legalizacyjne w powiatach: kozielskim i głąbczyckim w celu następczej legalizacji narzędzi mierniczych według następującego planu:

I w powiecie kozielskim:

1. w Koźlu od dnia 18 czerwca do dnia 5 lipca włącznie dla gminy Koźle.
2. w Pawłowicach od dnia 6 lipca do dnia 15 lipca włącznie dla gminy Pawłowice.
3. w Cerkwi Polskiej od dnia 16 lipca do dnia 23 lipca włącznie dla gminy Cerkiew Polska.
4. w Birawie od dnia 24 lipca do dnia 30 lipca włącznie dla gminy Birawa.
5. w Kędzierzynie od dnia 31 lipca do dnia 3 sierpnia włącznie dla gminy Kędzierzyn.
6. w Blachowni od dnia 5 sierpnia do dnia 8 sierpnia włącznie dla gminy Blachownia.

II w powiecie głąbczyckim:

1. w Kietrzu od dnia 25 czerwca do dnia 26 czerwca włącznie dla gminy Kietrz.
2. w Baworowie od dnia 27 czerwca do dnia 28 czerwca włącznie dla gminy Baworów.
3. w Głąbczycach od dnia 1 lipca do dnia 4 lipca włącznie dla gminy Głąbczyce.
4. w Kitłowicach od dnia 9 lipca do dnia 12 lipca włącznie dla gmin: Klisino i Łysocice.
5. w Mokrem od dnia 16 lipca do dnia 18 lipca włącznie dla gminy Mokre.
6. w Władzieninie od dnia 23 lipca do dnia 25 lipca włącznie dla gminy Władzienin.
7. w Niekazanicach od dnia 29 lipca do dnia 31 lipca włącznie dla gminy Pilszcz.

W myśl art. 20 Dekretu o miarach zarządy gminne winny:

1. ogłosić o czasie i miejscu, w których ma się odbywać zbiórka legalizacyjna dla danej gminy.
2. dostarczyć dla czynności urzędowych bezpłatnie odpowiednie pomieszczenia.
3. okazywać wszelką pomoc i współdziałanie urzędnikom legalizacyjnym przy pełnieniu przez nich czynności na terytorium gminy.

Winni stosowania lub przechowywania w obrocie publicznym narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych i nierzetelnych będą karani w myśl art. 23 Dekretu o miarach grzywną do 10 000 zł i aresztem do 6 tygodni lub jedną z tych kar.

OUM5 Nr 46. 2230.1

Naczelnik Okręgu Administracji Miar
S. Dawidowicz.

303.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. PO. 1j/18/45

Katowice, dnia 24 kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK Nr 357/46

w sprawie opieki nad inwalidami wojen. i pozost. po nich rodzinami.

Na akcję pomocy materialnej dla inwalidów wojennych oraz pozostałych po nich rodzin (wdowy, sieroty i rodzice) asygnuje Urząd Wojewódzki Referatowi spraw inwal. wojen. przy Starostwie Powiatowym w Gliwicach bieżące zaliczki w celu udzielenia osobom w/wym. indywidualnych doraźnych zapomóg, o ile znajdują się w bardzo trudnych warunkach materialnych, spowodowanych wypadkami żywiołowymi, śmiercią lub chorobą w rodzinie i t. p. Udzielanie zapomóg w granicach do 500,— zł. uzależnione jest od poprzedniego stwierdzenia stosunków majątkowych, dochodowych i rodzinnych proszącego o pomoc materialną a przy osobach pozostałych po zaginionych w czasie i wskutek służby wojskowej również od stwierdzenia w Referacie spraw inwal. wojen. w Gliwicach, że osoba wniosła roszczenia inwalidzkie (o wdrożenie postępowania o uznanie za zaginionego). Wyłączeni z prawa otrzymania zapomóg są inwalidzi wojenni i pozostałe po nich rodziny z armii niemieckiej wojny 1939/45 r. oraz inwalidzi z wojny 1914/18 posiadający obywatelstwo niemieckie.

Z dniem 1 kwietnia 1946 r. należy do powyższej akcji wciągnąć również inwal. wojen. oraz wdowy, sieroty i rodziców z wojny 1914—1918, o ile zostali zweryfikowani i zaliczeni do narodowości polskiej i znajdują się w trudnych warunkach materialnych. Osoby te winny się wylegitymować orzeczeniem rentowym b. niem. władz rentowych.

Gotowe podania tych osób, opracowane w/g wyżej przytoczonych wskazówek należy z odpowiednim wnioskiem przesłać do Referatu spr. inwal. wojen. przy Starostwie Powiat. w Gliwicach, który załatwia sprawy pomocy materialnej dla inwalidów wojen. i pozostałych po nich rodzin z całego terenu Śląska Opolskiego.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

304.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Sm. II. 50/12/46 Katowice, 2 maja 1946

OKÓLNIK Nr 360/46.
w sprawie umów o najmie lokali handlowych i przemysłowych.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów miast w województwie.

W związku z przejęciem administracji nieruchomości porzuconych i poniemieckich przez samorząd terytorialny, sprawy najmu lokali handlowych i przemysłowych przeszły tym samym pod kompetencje zarządów gmin miejskich i wiejskich.

Samorządy terytorialne województwa śląsko-dąbrowskiego, celem stworzenia spółdzielczości jako najlepszych warunków pracy, winny zgodnie z postulatami specjalnej komisji Prezydium Rady Ministrów, przy wynajmywaniu lokali w pierwszym rzędzie zaspakajać potrzeby spółdzielczości.

Również wygasanie umów o najem lokali handlowych i przemysłowych zawartych dotychczas czy to przez byłe T. Z. P., czy odnośne samorządy, należy bezwzględnie wykorzystać na rzecz zainteresowanych spółdzielni.

Lokale handlowe i przemysłowe, będące obecnie w posiadaniu osób, którym umowy te zostały wypowiedziane przez Biura Obwodowe Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego (b. T. Z. P.), odnośne samorządy, o ile o lokale te wystąpiły zainteresowane spółdzielnie, winny wynająć tym ostatnim.

W wypadku zawiadomienia przez Biuro Obwodowe O. U. L. o odwołaniu zarządcy lokalu i postawieniu lokalu do dyspozycji spółdzielni, winny samorządy przeprowadzić we własnym zakresie opróżnienia lokalu.

Ponadto w tych związkach samorządowych, gdzie dekret o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu, ogłoszony dnia 13. II. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 4 poz. 27), już obowiązuje, bądź też z woli organów stanowiących odnośnych związków, obowiązywać może, Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci miast, winni kierować się zasadami, podanymi w okólniku moim Nr 344/46 z dnia 14 marca 1946 r. Nr Pra. 1-2/46 w przedmiocie wprowadzenia w życie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu

Zarządzenie niniejsze uchyla telefonogram mój z dnia 6 marca 1946 r. Nr Sm. II. 10/10/1 w przedmiocie czasowego wstrzymania zawierania umów o najem lokali handlowych, przemysłowych oraz magazynów.

Za należyte wykonanie niniejszego zarządzenia czynię Ob. Ob. Starostów i Prezydentów osobiście odpowiedzialnymi.

Treść niniejszego okólnika, podadzą Ob. Ob. Przewodniczący Wydz. Pow. burmistrzom i wójtom, do dalszego stosowania.

W załączeniu wykaz sieci lokali zgłoszonych przez Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P. — Okręg Śląski.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

305.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu — Dział Ziemiopłodów
L. dz. AH/IV/5/12 Katowice, dnia 8 maja 1946 r.

OKÓLNIK Nr 321/46 r.
w sprawie: dysponowania paszą.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, że niektóre Starostwa Powiatowe same dysponują paszami (szczególnie otrębami).

W związku z tym zarządzam, że Starostwom Powiatowym nie wolno pod żadnym warunkiem samowolnie dysponować paszami bez uzyskania uprzedniego zwolnienia ze strony Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Aprowizacji i Handlu. Równocześnie przypomina się przestrzeganie terminów przedkładania meldunków o stanie pasz a w szczególności otrąb.

Z uwagi na ważność zagadnienia ogólnej gospodarki paszowej, brak regularnych sprawozdań i meldunków, całkowicie hamuje planowe dysponowanie paszami.

Reasumując powyższe polecam kategorycznie pod osobistą odpowiedzialnością Ob. Starosty przestrzegać powyższych zarządzeń. ponieważ wobec winnych urzędników będą stosowane sankcje dyscyplinarne.

Za Wojewodę:
J. Trzeciak, Naczelnik Wydziału.

306.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. P. O.-Ub. 134/11/45 Katowice, dnia 10 maja 1946 r.

OKÓLNIK Nr 363/46
w sprawie pobierania opłat stemplowych i administracyjnych przez Zarządy Miast i Gmin.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

Dyrekcja Spółki Brackiej w Tarnowskich Górach doniosła pismem z 4. IV. 46 r. — L. dz. Gen. P. II/2 —, że wiele Zarządów Miast i Gmin zwłaszcza na terenie Śląska Opolskiego pobiera od rencistów za poświadczenia i dokumenty, potrzebne do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego opłaty stemplowe lub administracyjne i prosi o wydanie odpowiedniego zarządzenia, ponieważ pobieranie opłat stemplowych lub administracyjnych za tego rodzaju poświadczenia i dokumenty jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Wobec powyższego zechcą Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci Miast Wydzielonych zbadać istotny stan rzeczy i w wypadkach stwierdzenia słuszności powyższych zarzutów, wydać odpowiednie zarządzenie, aby wszelkie poświadczenia i dokumenty potrzebne ubezpieczonym do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia obowiązkowego były wystawione bezpłatnie.

Wobec bowiem § 69 ustawy o bractwach górniczych z dnia 17. VI. 1912 (zbiór ustaw pruskich str. 137), na podstawie której to ustawy Spółka Bracka w Tarnowskich Górach wykonuje nadal ubezpieczenie pensyjne górników, jak również według art. 287 ustawy z 28. III. 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) i art. 160, ust. 4 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 41 z roku 1932, poz. 413) wszystkie zaświadczenia lub metryki, potrzebne ubezpieczonym do uzyskania lub otrzymywania świadczeń z ubezpieczenia obowiązkowego są wolne od opłaty administracyjnej i stemplowej.

Poza tym w myśl powołanej ustawy o opłatach stemplowych (art. 160 w połączeniu z art. 142, pkt. 17) opłat nie należy pobierać w wypadku znanego urzędowi ubóstwa. Ponieważ nędza panująca wśród rencistów zwłaszcza na Śląsku Opolskim jest powszechnie znana, przeto już z tej przyczyny należałoby zaniechać pobierania opłat.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

307.

MINISTERSTWO ZDROWIA
Nr. Bpr. 139/46 Warszawa, dn. 21 lutego 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie opłat za zezwolenie na przewóz i ekshumację zwłok.

Do wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Zdrowia) oraz Zarządów Miejskich w Warszawie i Łodzi.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1933 r. o opłatach za zezwo-

lenie na przewóz i ekshumację zwłok (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 119) Ministerstwo Zdrowia zwalnia całkowicie od opłat — przewidzianych w §§ 1—3 tego rozporządzenia — zezwolenia na ekshumację i przewóz zwłok jeśli one dotyczą zwłok osób, które zmarły wskutek działań wojennych lub zostały zamordowane przez niemców.

Zwolnienie to należy stosować z urzędu, przy udzielaniu zezwoleń na ekshumację lub przewóz zwłok na podstawie art. 11 ust. 2 lub art. 12 ust. 1 pkt. 2) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 359).

Minister:
(—) Dr med. Franciszek Litwin.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Zdrowia
Nr. Z. — 36/1 Katowice, dnia 9 marca 1946 r.

w sprawie opłat za zezwolenie na przewóz i ekshumację zwłok.

Starostwa Powiatowe i Grodzkie — Lekarze Powiatowi i Grodzcy — Województwa Śląsko-Dąbrowskiego
do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

308.

ZAKŁAD UBEZP. SPOŁECZN. w WARSZAWIE
z tymcz. siedzibą w Łodzi Łódź, w grudniu 1945.

Do wszystkich Ubezpieczalni Społecznych.

OKÓLNIK Nr 126
w sprawie pomocy lekarskiej

dla 1. rodzin żołnierzy WP i zdemobilizowanych żołnierzy,
2. osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego,
3. wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski,

I. W Dzienniku Ustaw Nr 34 ukazał się dekret z dnia 18 lipca 1945 r. poz. 202 o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz zdemobilizowanych żołnierzy, który stanowi, że wymienione osoby mają prawo do bezpłatnej pomocy lekarskiej ze strony zakładów państwowych, samorządowych i ubezpieczalni społecznych, na koszt Państwa.

Pomoc ta w ubezpieczalniach społecznych ograniczać się będzie do leczenia ambulatoryjnego oraz leczenia szpitalnego w szpitalach własnych ubezpieczalni. Natomiast leczenie w zakładach państwowych i samorządowych, chociażby zarządzone było na zlecenie lekarzy ubezpieczalni traktowane będzie jako udzielane przez te instytucje w ramach ich własnych obowiązków nałożonych na nie powołanym na wstępie dekretem.

Władzami powołanymi do stwierdzenia, jakim osobom pomoc lekarska przysługuje oraz czy w stosunku do tych osób zachodzą warunki określone w dekrecie, są zarządy gminne, właściwe ze względu na miejsce zamieszkania uprawnionych osób.

Rozporządzenie wykonawcze do wymienionego na wstępie dekretu z dnia 31 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 277), normuje, że dokumentem uprawniającym do uzyskania pomocy lekarskiej jest stosowne orzeczenie zarządu gminy, wydane na zasadzie zgłoszenia osoby zainteresowanej i po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń.

II. Ustawa z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30 poz. 180) przewiduje, że osoby te otrzymają bezpłatną pomoc lekarską na koszt Państwa w ubezpieczalniach społecznych oraz państwowych i samorządowych zakładach leczniczych.

Wydane do tej ustawy rozporządzenie wykonawcze z dnia 19 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 263) postanawia, że ubezpieczalnie społeczne udzielają osobom uprawnionym pomocy lekarskiej w tym samym zakresie co ubezpieczony, lecz bez ograniczenia co do czasu.

Dokumentem uprawniającym do pomocy jest dowód uprawnienia wydany przez Komisję kwalifikacyjną przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

W razie zbiegu uprawnień do pomocy z omawianej ustawy z uprawnieniami z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, ubezpieczalnia po wyczerpaniu świadczeń z tytułu ubezpieczenia udzielać będzie w dalszym ciągu świadczeń na rachunek Skarbu Państwa.

Dekret z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 294) postanawia, że osobom tym przysługuje prawo do bezpłatnej pomocy lekarskiej na koszt Państwa w ubezpieczalniach społecznych oraz w państwowych i samorządowych zakładach leczniczych.

Prawo do pomocy lekarskiej ustalają Komisje kwalifikacyjne przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

III. Rozrachunki ze Skarbem Państwa z tytułu udzielonej przez ubezpieczalnie społeczne pomocy dla osób wymienionych w ustępach I, II i III niniejszego okólnika odbywają się na zasadach i w trybie określonym dla rozrachunków za leczenie inwalidów wojennych.

Rozrachunki te nie obejmują kosztów leczenia w szpitalach państwowych i samorządowych, których ubezpieczalnia nie pokrywa, chociażby uprawniony skierowany był do szpitala przez lekarza ubezpieczalni.

Rachunki dla Zakładu, za leczenie w. w. osób, sporządzać należy odrębnie:
1) dla rodzin żołnierzy WP i zdemobilizowanych żołnierzy,
2) osób, pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego,
3) dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski.

wz. Naczelnego Dyrektora (—) K. Osiowski

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr Wojsk. III.-3/21/46 Katowice, 24 maja 1946.

w sprawie pomocy lekarskiej.

Obyw. Staroście pow. — wszyscy Obyw. Prezydentowi m. w Bytomiu, Chorzowie, Gliwicach, Katowicach, Opolu, Sosnowcu i Zabrzu.

Urząd Wojewódzki przesyła odpis okólnika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi dotyczących bezpłatnej pomocy lekarskiej rodzinom żołnierzy WP oraz zdemobilizowanym żołnierzom stosownie do postanowień dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy WP oraz zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 34 poz. 202).

Za Wojewodę: (—) Dr Skulicz, Nacz. Wydz. Wojsk.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr Wojsk. III a.-3/20/46 Katowice, 24 maja 1946.

Urząd Wojewódzki powołując się na wyjaśnienie Ministerstwa Administracji Publicznej — Biuro Wojskowe z dnia 17 maja 1946 r. L. dz. 1151/wojsk. zawiadamia, że rodzinom żołnierzy WP czasowo urlopowanych ze względów zdrowotnych na okres kilku miesięcy względnie roku dla poratowania zdrowia przez czas trwania takiego urlopu zdrowotnego przysługuje prawo do pomocy i zasiłku na zasadach ogólnych podanych w dekrecie z dnia 18 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 34 poz. 202).

Za Wojewodę:
(—) Mgr Datoń, wz. Naczelnika Wydz. Wojsk.

309.

DYREKCJA OKRĘG. KOLEI PAŃSTW.
w Katowicach — Wydział Handlowo-Taryfowy
Nr IV/2a 1/31-46 Katowice, 8 kwietnia 1946 r.

w sprawie korzystania z biletów miesięcznych pracowniczych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśniło pismem z dnia 27. 3. 1946 r., że pracownikom Związków Zawodowych i ugrupowań politycznych nie przysługuje prawo korzystania z biletów miesięcznych robotniczych wzglę-

dnie pracowniczych, wprowadzonych dla umożliwienia osobom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, codziennego dojazdu z miejsc zamieszkania do miejsc pracy.

Sprawa rozszerzenia ulgi dojazdowej również na wyżej wspomnianą kategorię pracowników była przedmiotem rozważań na międzyministerialnej komisji taryfowej, która zajęła stanowisko negatywne.

Dyrekcja powiadomiła o powyższym Okręgową Komisję Związków Zawodowych i zarządy okręgowe ugrupowań politycznych w Katowicach.

W zakresie wystawiania instytucjom i przedsiębiorstwom będącym pod zarządem społecznym lub prywatnym zaświadczeń o spełnianiu przez nie ważnej roli w odbudowie Państwa, od czego uzależnione jest stosowanie ulgi w postaci biletów miesięcznych ulgowych dla pracowników tych przedsiębiorstw, Ministerstwo Komunikacji wyjaśniło co następuje:

„Krajowa Rada Narodowa wyraziła swoją zgodę na wystawianie wspomnianych zaświadczeń w odniesieniu do instytucyj społecznych przez Wojewódzkie Rady Narodowe i Miejskie Rady Narodowe miast wydzielonych. Również Ministerstwo Przemysłu zgodziło się na wystawianie zaświadczeń przez Wydziały Przemysłowe Urzędów Wojewódzkich w odniesieniu do prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych. Brak dotąd jedynie zgody Ministerstwa Aprowizacji i Handlu na wystawianie zaświadczeń przez Wydziały Aprowizacji i Handlu co do przedsiębiorstw handlowych."

Zgodnie z powyższym Dyrekcja wydała zarządzenie, by stacje uznawały prócz zaświadczeń Obwodowych Inspektorów Pracy także i zaświadczenia wystawiane przez Wojewódzki Wydział Przemysłowy oraz przez Wojewódzką Radę Narodową w Katowicach.

Za Naczelnika Służby Handl.-Taryf.
(—) Gay, zastępca Nacz. Służby

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr Kom. I-2/4/2 Katowice, 24 kwietnia 1946.

w sprawie korzystania z biletów miesięcznych pracowniczych.

Wszystkim Wydziałom Powiatowym
Powiatowym Zarządom Drogowym
do wiadomości.

Za Wojewodę: (—) Dr Kaufman, Nacz. Wydz.

310.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
L. dz. 66286/1226/46 Warszawa, dnia 29. 3. 1946 r.

OKÓLNIK Nr. 33

w sprawie prowadzenia kronik miejskich i zabezpieczenia aktów dotyczących historii i rozwoju Ziem Odzyskanych.

(Otrzymują wszyscy Okręgowi Pełnomocnicy Rządu R. P.)

Powrót ziem odzyskanych do Macierzy i przywrócenie im właściwego i naturalnego oblicza dokonuje się w trudnych pionierskich warunkach. Proces ten zasługuje na utrwalenie jego przebiegu i dlatego przekazanie potomności obrazu dokonanych wysiłków oraz zachowanie w aktach fragmentów, mających dla dokonywanych prac istotne znaczenie, winno stanowić należytą troskę władz, biorących udział w dziele organizacji i zagospodarowania tych ziem.

W związku z powyższym Ministerstwo Ziem Odzyskanych zarządza zaprowadzenie we wszystkich zarządach miejskich k r o n i k i m i e j s k i e j, mającej być odbiciem życia miasta i postępu na drodze rozwoju.

W kronikach tych należy przedewszystkiem odtworzyć przebieg dotychczasowych prac, od chwili objęcia zarządu przez władze polskie, z zaznaczeniem stanu w chwili przejęcia i osiągnięć początkowego okresu.

Z bieżących zagadnień winny być uwidaczniane wszystkie przejawy życia codziennego mające znaczenie polityczne, społeczne, gospodarcze i kulturalne oraz dane ilustrujące stopniowy przebieg zagospodarowania. W okresach kwartalnych należy wpisywać do kronik zestawienia statystyczne dotyczące zaludnienia, osadnictwa, uruchamiania placówek gospodarczych, kulturalnych i innych dziedzin życia miasta, jako materiał porównawczy z ubiegłym okresem.

Niezależnie od powyższych prac należy dołożyć starań dla zabezpieczenia i zgromadzenia wszystkich dokumentów i aktów z ubiegłych lat a zwłaszcza:

a) dotyczących przeszłości historycznej,
b) dowodów nabycia przez miasto praw i przywilejów,
c) aktów w sprawie organizacji przedsiębiorstw i zakładów miejskich,
d) aktów dotyczących nabywania, zbywania, zamiany, obciążania, dzierżawy, likwidacji itd. majątku nieruchomego gminy,
e) planów pomiarowych i zabudowy,
f) planów wszystkich nieruchomości stanowiących własność gminy oraz planów i rejestrów ulic, dróg, placów, mostów, parków i zadrzewień,
g) planów nieruchomości znajdujących się na terenie gminy,
h) tablic, wykazów, zestawień, wykresów statystycznych i sprawozdawczych,
f) materiałów ilustrujących miejscowe obyczaje i zwyczaje,
j) aktów ogólnego znaczenia w sprawach katastrof i klęsk żywiołowych,
k) wydawnictw regionalnych,
l) aktów dotyczących zmian granic miasta oraz jego herbu i pieczęci,
m) innych aktów o trwałym znaczeniu dla historii Państwa lub miasta oraz dla badań naukowych.

Obywatele Pełnomocnicy Okręgowi zechcą wydać stosowne dalsze zarządzenia i dopilnować ścisłego ich wykonania oraz analogicznie uregulować sprawę w stosunku do powiatowych związków samorządowych w celu zarówno zbierania materiałów dotyczących zagospodarowania gmin wiejskich, jak i zabezpieczenia przez nie posiadanych dokumentów i aktów z kategorii, wyszczególnionych powyżej dla miast.

Za Ministra:
(—) Wł. Czajkowski, Podsekretarz Stanu.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski
Wydział Samorządowy
Nr. Sm II. 60/79/46 Katowice, dnia 25 kwietnia 1946 r.

W sprawie: prowadzenia kroniki miejskiej i zabezpieczenia aktów dotyczących historii i rozwoju Ziem Odzyskanych.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
jako Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i Prezydentom miast wydzielonych
opolskiej części wojewódz. śląsko-dąbr.

Przesyła się do wiadomości i wykonania.

Ob. Ob. Starostowie wydadzą dalsze zarządzenia do gmin wiejskich i miejskich niewydzielonych z powiatu.

Za Wojewodę:
Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału

311.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
L. dz. 7424/II/1409/46 Warszawa, dnia 11 kwietnia 1946

OKÓLNIK Nr 37

w sprawie ulg podatkowych dla osadników.

(otrzymują wszyscy Okręgowi Pełnomocnicy Rządu R. P.)

Trudna sytuacja finansowa i gospodarcza osadników, a szczególnie osadników rolnych, wymaga ze strony samorządu terytorialnego udzielania pomocy w jak najszerszym zakresie w okresie zagospodarowania.

Dotyczyć to winno zwłaszcza polityki podatkowej samorządu terytorialnego i podjęcia akcji stosowania ulg podatkowych w podatkach samorządowych przez wykorzystanie uprawnień ustawowych samorządu tery-

torialnego w dziedzinie umarzania należności przypadających gminie z tytułów publiczno-prawnych zgodnie z art. 44 pkt. f) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

Ciężkie położenie finansowe samorządu terytorialnego nie zezwala na wydawanie dyrektyw w sensie generalnego stosowania ulg podatkowych, tym niemniej, zdaniem Ministerstwa Ziem Odzyskanych, wskazanym jest wydanie odpowiednich zaleceń przez Ob. Ob. Pełnomocników Okręgowych w kierunku wszczęcia akcji umarzania zaległości podatkowych zarówno w celu uniknięcia powstawania w początkowym okresie zagospodarowania uciążliwych i wątpliwych zaległości, jak i w dobrze pojętym interesie osadnictwa na Ziemiach Odzyskanych.

Przekazanie tej sprawy czynnikowi społecznemu, reprezentowanemu w samorządzie terytorialnym, stwarza możliwość dokładnego zbadania poszczególnych zagadnień i uregulowania ich zgodnie z interesami gminy i jej mieszkańców.

Ministerstwo Ziem Odzyskanych oczekuje od Ob. Ob. Pełnomocników podjęcia inicjatywy w poruszanej sprawie i powiadomienia o wydanych zarządzeniach.

Za Ministra:
(—) W. Wolski, Podsekretarz Stanu

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. III. 70/7/46

Katowice, dnia 29 kwietnia 1946 r.

w sprawie ulg podatkowych — dla osadników.

Wydziałom Powiatowym i Zarządom Miejskim miast wydzielonych (Śląska Opolskiego).

Powyższy okólnik Ministerstwa Ziem Odzyskanych przesyła się do wiadomości i stosowania, przy czym zwraca się uwagę na ustęp ostatni okólnika z dnia 28. 9. 1945 r. Nr. Sm. III. 15/28.

Za Wojewodę:
(—) Mgr. Tomanek, Kierownik Oddziału

312.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
L. dz. 7517/II/1517/46.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie wykonywania uprawnień rad narodowych przez Pełnomocników Rządu.

W związku z licznymi zapytaniami w sprawie trudności powstałych wobec niepowołania terenowych rad narodowych z braku czynnika stanowiącego, któremu przysługują uprawnienia w najważniejszych dziedzinach samorządowej gospodarki finansowej jak sprawy podatkowe, mieszkaniowe, zakładania K. K. O. i inne, Ministerstwo Ziem Odzyskanych podaje do wiadomości treść pisma w tej sprawie Biura Prezydialnego Krajowej Rady Narodowej.

„Powołanie instytucji Pełnomocnika Rządu na Ziemiach Odzyskanych było wstępną i tymczasową formą administracji zastępującej normalnie działające na terenie reszty kraju, państwowe i społeczne czynniki administracyjne. Skoro tylko warunki osiedlenia na poszczególnych terenach Ziem Odzyskanych ludności polskiej osiągną pewne niezbędne nasilenia — tymczasowe czynniki administracyjne (Pełnomocnicy) powinny przekazywać stopniowo swe funkcje właściwym organom społecznym i administracyjnym w miarę ich powstawania.

Tam gdzie ze względu na rzeczywiste trudności objektywne Rady Narodowe nie mogły być jeszcze zorganizowane, tymczasowe organy administracyjne działają automatycznie i żadna specjalna uchwała lub ustawa w tym przedmiocie nie jest potrzebna.

Natomiast istnieje konieczność odpowiedniego nacisku na Pełnomocników, aby współdziałali z miejscowymi organizacjami społecznymi (partie polityczne, organizacje zawodowe, młodzieżowe i społeczne), o ile te organizacje już powstały, w kierunku szybszego powołania do życia rad narodowych.".

Za Ministra:
(—) W. Wolski, Podsekretarz Stanu

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. II. 25/26/46.

Katowice, dnia 4 maja 1946 r.

w sprawie wykonywania uprawnień rad narodowych przez Pełnomocników Rządu.

Obyw. Obyw. Starostom Powiatowym i Prezydentom miast wydzielonych na obszarze Ziem Odzyskanych Śląska Opolskiego

przesyła się do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału Samorz.

313.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Społeczno-Polityczny
Nr SP. I. 45/126/46

Katowice, dnia 6 maja 1946 r

w sprawie obywatelstwa repatriantów

Do
wszystkich Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Grodzkich oraz Ob. Ob. Prezydentów miast wydzielonych.

Ministerstwo Administracji Publicznej zarządzeniem z dnia 15. 4. 1946 r. L. dz. IV. Ad. 1359/46 wyjaśniło w przedmiotowej sprawie jak następuje:

Zgodnie z Układami Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego a Rządami L. S. R. R., B. S. R. R. i U. S. R. R. ewakuowanymi z „za Bugu" do Polski są tylko obywatele polscy narodowości polskiej i żydowskiej; przeto posiadana przez nich karta repatriacyjna musi być uznana za pośredni dowód posiadania przez te osoby obywatelstwa polskiego.

Nie może być przeto przeszkód do wydawania proszącym o to repatriantom poświadczeń obywatelstwa polskiego, przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia Ministra Spr. Wewn. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20. I. 1920 r. (Dz. U. R. P. nr 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 320) wraz z odpowiednimi nowelami, a mianowicie:

1) jeśli chodzi o właściwość miejscową władz do wydawania poświadczeń obywatelstwa miałby zastosowanie art. 9, w którym mowa o „miejscu pobytu" — czyli to starostwo powiatowe, na obszarze którego repatriant w danej chwili przebywa,
2) poświadczenie obywatelstwa winno nastąpić w formie w/g wzoru nr 1 (art. 11 rozporz. Ministra Spr. Wewn. z 7. VI. 1920 r. Dz. U. R. P. nr 52, poz 320).

W przypadkach zgubienia kart repatriacyjnych, tryb postępowania przy wydawaniu takich zaświadczeń obywatelstwa winien z konieczności życiowej być jak najbardziej uproszczony.

Stosować tu należy przepisy o postępowaniu administracyjnym, w szczególności art. 44 rozp. Prezydenta R. P. z 22. III. 1928 r o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 341) oraz art. 49 i 50 tegoż rozporządzenia.

Niezależnie od powyżej wskazanej formy i trybu załatwiania takich spraw w postępowaniu wyjaśniającym — należy postępować z wielką ostrożnością, aby tym najbardziej liberalnym traktowaniem spraw poświadczeń obywatelstwa nie obejmować osób, które absolutnie nie mają żadnego tytułu do posiadania obywatelstwa polskiego.

Występowanie na drogę ustawodawczą celem powiązania repatriacji z opcją (pomijając już, że jest spóźnione), nie byłoby właściwe, albowiem jak na wstępie zaznaczono repatriowanymi są tylko obywatele polscy, a więc osoby posiadające aktualne obywatelstwo polskie, wobec czego nie mają one potrzeby uzyskiwania tego obywatelstwa po raz drugi drogą opcji.

Akt odnoszących się do stwierdzenia obywatelstwa repatriantów — o których wyżej mowa — **nie należy** więcej przed powzięciem decyzji przedkładać tut. Urzędowi Wojewódzkiemu po myśli zarządzenia z dnia 11. III. 1946 r. nr SP. I. 41/220.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Małodobry, wz. Naczelnika Wydziału

314.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Prawny
L. czyn. Pra II — 3/46

Katowice, dnia 8 maja 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie zezwoleń na przewóz promem.

Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy wszyscy w Województwie Śląsko-Dąbrowskim.

Stosownie do reskryptu Ministerstwa Komunikacji, Departament Ogólny z dnia 8. kwietnia 1946 r. Nr. I/2/73/2/46 wyjaśnia się, że sprawy przewozu promem wymagające w myśl ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574 z 1928 r.) ze zmianą wprowadzoną art. 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. XII. 1934 r. Nr. 110 poz. 976 — zezwolenia władzy wodnej należą — na wodach płynących używanych do żeglugi i spławu tratew do właściwości wojewódzkiej władzy administracji ogólnej (art. 186 ust. 1 lit. a) ustawy wodnej), na pozostałych zaś wodach — do właściwości powiatowej władzy administracji ogólnej.

Jakiego rodzaju przewozy mają być konsentowane na mocy ustawy wodnej objaśnia obowiązujący dotychczas okólnik Ministra Robót Publicznych z dnia 30. maja 1927 r. L. dz. VII.-1537/26/Dz. U. M. K. Nr. 55, poz. 476 z 1937 r., którego odpis załącza się.

Według art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 555 z 1936 r.) wszystkie sprawy administracji państwowej na obszarze powiatu nie zastrzeżone innym władzom (np. przewozy bez stałych urządzeń technicznych t. zw. „niestałe" nie są zastrzeżone władzy wodnej) — należą do właściwości powiatowych władz administracji ogólnej, a zatem w sprawach przewozów niestałych — powiatowa władza administracji ogólnej powołana jest do wydania decyzji. Chociaż bowiem wykonanie przewozu niestałego nie wymaga pozwolenia władzy wodnej, to jednak z uwagi na konieczność zapewnienia osobom korzystającym z takich przewozów bezpieczeństwa i uregulowania tego rodzaju komunikacji, zachodzi potrzeba rozpatrzenia dopuszczalności takich przewozów ze stanowiska bezpieczeństwa publicznego, przepisów drogowych, sanitarnych i t. d., jak to zresztą wyjaśniło Ministerstwo w końcowym ustępie załączonego okólnika z 1927 r.

Jeszcze raz podkreśla się, że powiatowa władza administracji ogólnej nie występuje przy przewozach niestałych w charakterze władzy wodnej, ponieważ na urządzenie przewozu niestałego, jako niewychodzące poza zakres zwykłego użytkowania wody (art. 21 ustawy wodnej) nie potrzeba wogóle pozwolenia wodnego, lecz jako władza administracyjna w szerszym tego słowa znaczeniu i w związku z tym nie potrzeba przeprowadzać obszernego postępowania jakie poprzedza udzielanie praw wodnych, nie należy wymagać przedkładania szczegółowych planów, lecz sprawy te załatwiać w porozumieniu z właściwymi urzędami wodnymi, drogowymi i t. p.

Za Wojewodę:
(—) Koniarek w/z Naczelnika Wydziału

Załącznik.

OKÓLNIK
Ministra Robót Publicznych
z dnia 30 maja 1927 r.

w sprawie zezwoleń na przewozy i ich wpisów do księgi wodnej.

Na zapytanie jednego z Urzędów Wojewódzkich, jakiego rodzaju przewozy mają być konsentowane na mocy ustawy wodnej, tudzież wpisane do księgi wodnej, zajmuje Ministerstwo Robót Publicznych stanowisko następujące:

Dla sprawy powyższej miarodajne są artykuły: 27/3/4/45/1/8, 229, 253 (1) ustawy wodnej, tudzież § 1 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468.

W myśl artykułu 253 (1) mają być wpisane do księgi wodnej między innymi także istniejące uprawnienia, wymienione w art. 45/1/8, tj. uprawnienia na przewozy stałe. Zacytowanie w tym artykule artykułu 27 wyjaśnia, że odnosi się to do wszelkich przewozów stałych na wodach publicznych, jak również do przewozów w celach zarobkowych na wodach prywatnych, gdyż przyjmuje się, że również i w tym ostatnim wypadku chodzi o przewozy stałe. Wyrażenie stałe interpretuje się w obu artykułach (45/1/8 i 27/3), w ten sposób, że nie oznacza ono ciągłości przedsiębiorstwa przewozowego pod względem czasu, lecz odnosi się do takich przewozów, które są opatrzone w urządzenia techniczne tego rodzaju, że pozostają one stale na jednym i tym samym miejscu. Typowym takim urządzeniem jest przewóz linowy, albo budowa specjalnej zatoki względnie przystani do lądowania.

Tylko przewozy stałe wymagają konsentowania na mocy ustawy wodnej i w następstwie tego, wpisu do księgi wodnej. Powodują bowiem one konieczność poczynienia pewnych urządzeń brzegowych, wymagających rozpatrzenia ze stanowiska ustawy wodnej, stanowią dalej przez swe urządzenie linowe pewną przeszkodę dla żeglugi, spławu i wogóle użytkowania wody, są zatem związane z czynnościami wychodzącymi poza ramy powszechnego użytkowania wody, przewidzianego w art. 21 ustawy wodnej.

Natomiast przy przewozach czółnowych i promach, urządzanych bez stałych urządzeń technicznych, zezwolenie administracyjne powinno być rozpatrywane ze stanowiska bezpieczeństwa publicznego, ustawy przemysłowej, przepisów żeglugowych, cłowych i innych obowiązujących w odnośnej dzielnicy Państwa.

315.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
L. dz. AH/V/1/1955/46.

Katowice, dnia 13 maja 1946 r.

W sprawie wykonania dekretu z dnia 30. XI. 45 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

Do
Starostw Powiatowych
i Zarządów Miast Wydzielonych.

W nr. 12 Dziennika Ustaw R. P. z dnia 17. 4. 46 r. poz. 83, ukazało się rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 23. 2. 46 r. w nagłówku wymienionej sprawie.

Wydział Aprowizacji i Handlu Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach zwraca specjalną uwagę na poniżej zaznaczone punkty tego rozporządzenia, dotyczące trybu postępowania przy składaniu wniosków co do udzielenia koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych, jak również procedury postępowania przy rozpatrywaniu i załatwianiu tych wniosków:

par. 6. Przedsiębiorstwo gastronomiczne można prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji, wyraźnie ustalającej, na jakiego rodzaju przedsiębiorstwo jest ona wydana.

par. 7. Do udzielania koncesji na prowadzenie nowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego są powołane starostwa (referaty aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów oraz w Warszawie i w Łodzi zarządy miejskie.

par. 8. W sprawach o udzielenie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego odwołania rozstrzygają urzędy wojewódzkie, a w Warszawie i w Łodzi — Ministerstwo Aprowizacji i Handlu.

par. 9. 1. Ogólna ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne (par. 3.) nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na tysiąc mieszkańców. Przedsiębiorstwa, wymienione w par. 5., zalicza się do jednej z kategorii, wymienionych w par. 4.

2. W miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na ośmiuset mieszkańców.

3. Ze względu gospodarczo uzasadnionych Minister Aprowizacji i Handlu może zmieniać w poszczególnych miejscowościach zasady obliczania dopuszczalnej ilości koncesji podane w ust. 1 i 2.

par. 10. 1. Władzami powołanymi do ustalenia, zgodnie z par. 9. ust. 1. ilości koncesyj na obszarze poszczególnych województw są urzędy wojewódzkie (wydziały aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządy tych miast.
2. Przy ustalaniu zgodnie z ust. 1 ilości koncesyj oraz ich podziału na poszczególne rodzaje przemysłu gastronomicznego władze wymienione w ust. 1 powinny zasięgnąć opinii właściwych terenowych rad narodowych, izb przemysłowo-handlowych oraz branżowych zrzeszeń przemysłu gastronomicznego.

par. 11. 1. Koncesja jest wydawana na czas nieograniczony i nie może być odstępowana innej osobie lub wydzierżawiana bez zgody władzy udzielającej koncesji.
2. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych jak również w czasie organizowania imprez dorywczych, dopuszczalne jest wydawanie koncesyj sezonowych bądź ograniczonych co do czasu trwania.

par. 12. 1. Prawo do otrzymania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego posiadają:
a) stowarzyszenia wyższej użyteczności,
b) związki samopomocowe uczestników walk o niepodległość,
c) spółdzielnie spożywców,
d) spółdzielnie pracy,
e) inne osoby prawne i fizyczne.
2. Pierwszeństwo do uzyskania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego służy w kolejności ustalonej w ust. 1.

par. 13. 1. Ubiegający się o otrzymanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien odpowiadać następującym warunkom:
a) mieć fachowe przygotowanie lub praktykę w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa gastronomicznego,
b) wskazać odpowiednie pomieszczenie (par. 4.).
2. Jeżeli o uzyskanie koncesji ubiega się osoba prawna, powinna ona ustanowić odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa; w tym przypadku warunki przewidziane w ust. 1 lit. a) dotyczą osoby tego kierownika.

par. 14. 1. Ubiegający się o uzyskanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien złożyć podanie do właściwej władzy, wskazanej w par. 7., które ma zawierać:
a) nazwę przedsiębiorstwa,
b) rodzaj przedsiębiorstwa,
c) miejsce, w którym ma być uruchomione przedsiębiorstwo,
d) nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa,
e) nazwisko i imię kierownika, jeżeli właścicielem jest osoba prawna.
2. Do podania powinny być dołączone:
a) dowód stwierdzający posiadanie przez kandydata przygotowania fachowego lub praktyki zawodowej,
b) szczegółowy plan przeznaczonego na przedsiębiorstwo pomieszczenia oraz opis istniejących lub projektowanych urządzeń.
3. W przypadku ubiegania się o koncesję osób prawnych dowód wymieniony w ust. 2. lit. a) ma dotyczyć kierownika przedsiębiorstwa.

par. 15. 1. Przed udzieleniem koncesji właściwa władza zasięgnie opinii:
a) Okręgu Związku Rewizyjnego, jeżeli ubiega się o koncesję spółdzielnia,
b) Izby Rzemieślniczej, jeżeli o koncesję ubiega się osoba, należąca do cechu cukierników,
c) Izby Przemysłowo-Handlowej oraz fachowego zrzeszenia zawodowego branży gastronomicznej, należącego do Rady Naczelnej Zrzeszeń Kupieckich R. P., jeżeli o koncesję ubiegają się inne osoby prawne lub fizyczne. Jeżeli ubiegającym się o koncesję jest członek związku zawodowego pracowników tej branży, należy poza tym zasięgnąć o nim opinii związku. Przy ubieganiu się o koncesję na bufety na dworcach kolejowych i lotniczych należy poza tym przedłożyć zgodę właściwych władz na prowadzenie przedsiębiorstwa.
2. Stowarzyszenia, wymienione w par. 12. ust. 1. lit. a) i b), powinny przedłożyć statut zatwierdzony przez właściwe władze, natomiast nie stosuje się do nich przepisu ust. 1.

par. 16. Osoba, która uzyskała koncesję, obowiązana jest uruchomić przedsiębiorstwo gastronomiczne w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia koncesji. W razie nieuruchomienia przedsiębiorstwa w tym okresie koncesja wygasa. Z ważnych względów gospodarczych termin na uruchomienie przedsiębiorstwa może być przedłużony przez władzę udzielającą koncesji.

par. 17. 1. Osoby i instytucje, prowadzące przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego na zasadzie dotychczasowych przepisów, obowiązane są w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji z zachowaniem przepisów przewidzianych w par. 13 i z dołączeniem dowodu należenia do zawodowego zrzeszenia przemysłu gastronomicznego oraz jego opinii o tym przedsiębiorstwie.
2. Władzą orzekającą w sprawach o udzielenie koncesji przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 jest:
a) w I instancji urząd wojewódzki (wydział aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi zarząd miejski,
b) w II instancji Ministerstwo Aprowizacji i Handlu.
3. Osoby ubiegające się o koncesję (ust. 1) wnoszą podanie do właściwych starostw — (referat aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów do zarządów tych miast, które, po zasięgnięciu opinii o petencie właściwej terenowej rady narodowej i związku zawodowego pracowników branżowych przesyłają akta sprawy wraz ze swoją opinią urzędom wojewódzkim (wydział aprowizacji i handlu); w Warszawie i Łodzi ubiegający się o koncesję wnoszą podania do zarządów miejskich tych miast.
4. Do opiniowania podań o koncesje na prowadzenie przemysłu gastronomicznego, wnoszonych przez osoby wymienione w ust. 1, powołają wojewodowie, a w miastach Warszawie i Łodzi — prezydenci tych miast — komisje opiniodawcze w składzie następującym:
a) delegat urzędu wojewódzkiego, a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządu miejskiego — jako przewodniczący,
b) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej,
c) przedstawiciel komisji okręgowej związków zawodowych,
d) przedstawiciel okręgu związku rewizyjnego Spółdzielni R. P. — do opiniowania podań spółdzielni,
e) przedstawiciel właściwej izby przemysłowo-handlowej.
5. Przy udzielaniu koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych osobom, wymienionym w ust. 1. powinny być uwzględnione przedsiębiorstwa, które są nienagannie prowadzone, przy czym w tym przypadku nie obowiązuje kolejność pierwszeństwa uchwalona w par. 12.

Rozporządzenie wymienione wchodzi w życie z dniem ogłoszenia tj. z dniem 17. 4. 46 r., przyczym osoby i instytucje już prowadzące przedsiębiorstwa gastronomiczne, obowiązane są w ciągu *2-ch miesięcy* od tej daty wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji na podstawie nowych przepisów (par. 17. Rozp. Min.).

Ponieważ rozporządzenie normuje ilość i rodzaj udzielonych koncesyj (par. 3, 9, 10, Rozp.), w pierwszym rzędzie rozpatrywane i załatwiane będą wnioski, dotyczące przedsiębiorstw już istniejących z zachowaniem terminu prekluzyjnego, do którego wnioski te mogą być zgłaszane (17. 6. 46 r.).

Należy zatym do naszego nowego zawiadomienia wstrzymać się z udzielaniem jakichkolwiek nowych uprawnień na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego, przewidzianych w par. 7. rozp., a w każdym razie nie czynić żadnych posunięć w tym kierunku bez porozumienia się z Urzędem Wojewódzkim.

Ze względu na to, że ilość wydanych koncesyj uzależniona ma być od ilości mieszkańców w danym mieście, należy sporządzić listę z podaniem (przybliżonej) ilości mieszkańców w każdym mieście, obejmujących dany powiat i przesłać w odpisie do Urzędu Wojewódzkiego.

W najbliższym czasie wysłany zostanie formularz, który, składając podanie powinna wypełnić osoba ubiegająca się o koncesję. Formularze te należy przesyłać do Urzędu Wojewódzkiego wraz z aktami dotyczącymi danego wniosku, pozostawiając odpisy tych formularzy do swego użytkowania.

Za Wojewodę:
(—) J. Trzeciak, Naczelnik Wydziału

316.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. SG. 1573/46 Warszawa, dnia 19 kwietnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie zabezpieczenia kas przed kradzieżą i rabunkiem.

Do Obywateli Wojewodów oraz Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa kas związków samorządowych, szczególnie zaś kas znajdujących się w małych miastach i gminach wiejskich, przed kradzieżą i rabunkiem — należy przedsięwziąć odpowiednie środki zapobiegawcze.

W związku z powyższym proszę o wydanie odpowiednich zarządzeń, dostosowanych do lokalnych warunków — z uwzględnieniem niżej podanych wytycznych:

1) Większe zapasy gotówki powinny być przechowywane przedewszystkim w komunalnych kasach oszczędności, jako instytucjach finansowych samorządu terytorialnego a to zgodnie z pismem okólnym (pkt. 8) Min. Adm. Publ. z dnia 7 sierpnia 1945 r. L. dz. III. S. 10459/45. O ile zaś na danym terenie niema komunalnych kas oszczędności lub zachodzą inne przeszkody np. zbyt duża odległość Kom. Kasy Oszczędności od związku samorządowego, wówczas gotówkę można przechowywać w innych instytucjach, posiadających odpowiednio urządzone i strzeżone skarbce pancerne, jak Kasy Skarbowe, Oddziały Narodowego Banku Polskiego i t. p.
2) Związki samorządowe winny w jak najszerszych granicach stosować obroty bezgotówkowe i w tym celu pozakładać w instytucjach bankowych własne konta dla umożliwienia przelewów bezgotówkowych. W myśl § 43 pkt. 5 lit. e przepisów rach.-kasowych dla władz i urzędów państwowych (Zał. Nr. 1 do Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 178 z 1935 r.) związki samorządowe mogą posiadać rachunki bieżące w kasach urzędów skarbowych.
3) Zapasy gotówki niezbędne na bieżące wydatki należy przechowywać w kasach pancernych zamykanych co najmniej na dwa różne klucze.
4) Klucze od kasy winny być w posiadaniu dwóch osób, z których jedną jest kasjer, drugą zaś wyznacza kierownik urzędu. Osobę wyznaczoną można co pewien czas zmieniać a nazwisko jej utrzymać w tajemnicy przed personelem urzędu. W godzinach nieurzędowych kasa ma być obowiązkowo zamknięta na dwa klucze.
5) Kasy powinny posiadać dwa komplety kluczy. Zapasowy komplet kluczy należy zdeponować w instytucji posiadającej skarbiec, w zalakowanym pakiecie. Nie wolno trzymać kluczy zapasowych w kasie do której należą.
6) Książka kasowa winna być prowadzona zgodnie z przepisami kas.-rach. a wyprowadzone na dany dzień saldo musi się bezwzględnie zgadzać ze stanem kasy.
7) Jeżeli zajdzie potrzeba dokonania większej wypłaty i sprowadzenia na ten cel uprzednio większego zapasu gotówki, w warunkach pod względem bezpieczeństwa nieodpowiednich — należy zorganizować czasową ochronę kasy przez Milicję Obywatelską.
8) Większe ilości pieniędzy — należy przewozić szybko, bez rozgłosu i z należytą ochroną.
9) Gdy tylko stanie się możliwe ubezpieczenie kas od rabunku i kradzieży należy je ubezpieczyć.

Ob. Ob. Wojewodowie i Prezydenci Miast zechcą wydać w tym kierunku odpowiednie zarządzenia i dopilnować ich wykonania.

Minister:
(—) Dr. Wł. Kiernik

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. III. 73/4/46 Katowice, dnia 15 maja 1946 r.

w sprawie zabezpieczenia kas przed rabunkiem i kradzieżą.

Do Ob. Ob. Starostów jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów miastach wydzielonych (wszystkich).

Załączony odpis pisma okólnego Ministra Administracji Publicznej przesyła się do wiadomości z poleceniem przestrzegania.

Za Wojewodę:
(—) Karczewski, Naczelnik Wydziału Samorz.

317.

ZARZĄDZENIE
STAROSTY GRODZKIEGO W CHORZOWIE
z dnia 29 maja 1946 r.
w sprawie czystości i porządku domowego na terenie miasta Chorzowa.

Na podstawie art. 67 i 74 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80 poz. 555) i przepisów rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 września 1935 r. o utrzymaniu porządku i czystości w miejscach publicznych i niektórych prywatnych (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 476) oraz rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 24 stycznia 1946 r. o ochronie dróg publicznych oraz bezpieczeństwie i porządku ruchu publicznego (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 4 poz. 58 z dnia 15. 2. 1946 r.) zarządzam na terenie m. Chorzowa co następuje:

§ 1.

Właściciele domów obowiązani są do oznaczenia mieszkań w swych domach numerami porządkowymi w cyfrach arabskich, i to za pomocą tabliczek porcelanowych lub emaliowanych, umieszczonych przy wejściu do mieszkania nad drzwiami, albo przez wymalowanie na tym miejscu numeru trwałą farbą. Numer, wielkości 4 cm, winien być widoczny i czytelny.

§ 2.

Właściciele domów obowiązani są umieścić w sieni swego domu frontowego, przy głównym wejściu na miejscu widocznym lecz niedosięgalnym czytelny spis wszystkich lokatorów. Spis winien obejmować:

1) nazwisko odpowiedzialnego za meldunki właściciela domu wzgl. zastępcy.
2) oznaczenie części domu (dom frontowy, oficyna, prawe-lewe skrzydło 1., 2. lub 3. piętro).
3) numer mieszkania,
4) nazwisko i imię głowy rodziny,
5) nazwisko sublokatorów, służby domowej członków rodziny itp. o ile noszą inne nazwisko niż głowa rodziny.

Spis winien być sporządzony na papierze, drzewie lub blasze, czarnym pismem na białym tle.

Spis ten winien być utrzymywany w stanie aktualności.

§ 3.

Bramę domu należy o godzinie 22-ej zamykać. Lokatorzy nie mogą wydawać kluczy od bramy osobom postronnym. Klucze od bramy i mieszkań, oddane do użytku lokatorom lub nabyte przez nich własnym kosztem, winny być przy opuszczenia mieszkania zwrócone względnie oddane właścicielowi domu lub jego zastępcy.

§ 4.

Od zapadnięcia zmroku do czasu zamknięcia bramy winny być klatki schodowe, korytarze i podwórza (te ostatnie o ile stanowią przejście do domów mieszkalnych) dostatecznie oświetlone. Klatki schodowe i korytarze winny i podczas dnia być oświetlone, o ile nie są dostatecznie widne.

§ 5.

Podwórza czyścić tak często, jak tego wymaga potrzeba, conajmniej jednak raz w tygodniu. Do podwórza zalicza się również wjazdy. Zakazane jest wszelkie umyślne lub z niedbalstwa dokonane zanieczyszczanie bram, podwórzy oraz ścieków. Śmieci i popiół należy składać do zbiorników na ten cel przeznaczonych.

Właściciele i rządcy domów winni dopilnować wywozu śmieci sposobem przewidzianym miejscowym statutem i nie dopuszczać do nagromadzenia się na zwałach i przepełnienia śmietników.

§ 6.

Ustępy i zlewy, używane wyłącznie przez lokatorów, winny być przez nich utrzymywane w porządku i czystości.

Właściciele wzgl. dzierżawcy restauracji, wyszynków i jadłodajni obowiązani są utrzymać w należytym porządku i czystości ustępy należące do lokalu i conajmniej raz na dzień przeprowadzić czyszczenie i dezynfekcję, o ile nie zachodzi potrzeba częstszej ich dezynfekcji.

§ 7.

Właściciel domu może czyszczenie i utrzymywanie porządku domowego powierzyć zastępcy, który po zatwierdzeniu przez Starostwo Grodzkie ponosi wszelką odpowiedzialność.

§ 8.

Zabronione jest zatykanie lub okładanie okien piwniczych i otworów przylegających do ulic słomą, wełną drzewną lub podobnymi materiałami.

§ 9

Czyszczenie klatki schodowej, korytarza i okien należy do lokatorów, chyba że umowa między lokatorami a właścicielem nieruchomości stanowi inaczej. Lokatorzy dbają o utrzymywanie należytej czystości i porządku i winni codziennie zamiatać i co tydzień przynajmniej zmywać klatkę schodową, korytarze i okna.

Kolejność czyszczenia ustala właściciel wzgl. zarządca domu w porozumieniu z lokatorami.

§ 10.

Kolejność używania strychu dla suszenia bielizny ustala właściciel domu wzgl. zastępca, któremu należy oddać klucze natychmiast po wysuszeniu bielizny. Lokatorzy winni mu zgłosić zapotrzebowanie strychu conajmniej na trzy dni przedtem.

§ 11.

Umieszczanie jakichkolwiek sprzętów w sieniach, korytarzach, na schodach itp jest wzbronione. Wzbronione jest również składanie na strychu materiałów łatwopalnych.

§ 12.

Wzbronione jest używanie otwartego światła przy wyjściu na strych albo do piwnicy. Dozwolone jest używanie światła dobrze zabezpieczonego (zamkniętych latarń itp.)

§ 13.

Rury wodociągowe, znajdujące się w miejscach przewiewnych, winny być w porze zimowej dostatecznie zabezpieczone przed pęknięciem.

§ 14.

Hodowanie zwierząt domowych (za wyjątkiem psów) oraz drobiu w mieszkaniu jest bezwzględnie wzbronione.

Na peryferiach miasta, gdzie istnieją nadające się do tego pomieszczenia, mogą być zwierzęta domowe trzymane jedynie za zgodą właściciela domu.

§ 15.

Trzepanie dywanów materacy itp. dozwolone jest tylko w dni powszednie od godz. 8 do 11-ej i to w miejscu do tego przeznaczonym przez właściciela domu.

§ 16.

Rąbanie i łupanie drzewa oraz tłuczenie węgla może być uskutecznione jedynie w piwnicy lub podwórzu, o ile właściciel domu nie wyznaczył na ten cel innego miejsca.

§ 17.

Smarowanie i zapisywanie ścian jest wzbronione.

§ 18.

Wzbronione jest zatrzymywanie się w klatkach schodowych i korytarzach, wszelkie hałasowanie, gwałtowne zamykanie drzwi, bieganie po schodach, granie w piłkę nożną na podwórzu itp. Po godz. 22-ej winna zapanować zupełna cisza, głośniki radiowe należy ściszyć, aby audycje nie zakłócały spokoju nocnego współmieszkańców.

§ 19.

Nie wolno wyrzucać z okien przedmiotów, mogących zanieczyszczać ulicę albo podwórze.

Doniczki mogą być w oknach umieszczone w skrzynkach lub ogrodzeniach, dostatecznie przymocowanych i wykluczających nieszczęśliwe wypadki.

§ 20.

Wzbronione jest przewietrzanie i wieszanie pościeli, bielizny itp. na balkonach i z okien.

§ 21.

Czyszczenie chodników ulicznych (deptaków) oraz ścieków domowych, połączonych z kanałami ulicznymi, należy do obowiązków właścicieli przyległych gruntów wzgl. ich zastępców bez względu na to, czy grunta są zabudowane czy nie zabudowane.

Czyszczenie w porze letniej, tj. od 1 kwietnia do 30 września, powinno odbywać się do godz. 6-ej. W porze zimowej należy chodniki i ścieki oczyszczać codziennie i ile tego konieczność wymaga, a w szczególności po śnieżycy. W razie pojawienia się na rynnach sopli, należy takową natychmiast usunąć przy zastosowaniu wszelkich środków ostrożności, w szczególności w czasie prac odgrodzić chodnik na odpowiedniej przestrzeni. W ten sam sposób należy usunąć śnieg nagromadzony na dachu w grubszych warstwach. Zrzucony z dachu śnieg i lód należy niezwłocznie usunąć z chodnika. W czasie gołoledzi należy chodniki codziennie do godz. 7.30 oraz każdorazowo po nastaniu gołoledzi posypywać piaskiem itp. Podczas mrozu i odwilży należy ścieki oczyszczać ze śniegu i lodu w ten sposób, by umożliwić odpływ wody i zapobiec zbieraniu się jej w większej ilości na ulicy lub chodnikach. Śnieg i lód nagromadzony wskutek czyszczenia ulic i ścieków należy złożyć kupami na ulicy przy ścieku, ale nie na narożnikach ulic.

§ 22.

Zakazane jest odprowadzenie z podwórzy lub wylewanie wszelkich nieczystości, a przedewszystkiem płynów, które wydzielają przykrą woń lub osad na ulice, place i drogi publiczne oraz do ścieków ulicznych. Płyny te należy odprowadzić wzgl. wylewać do zamkniętych kanalizacji, a w razie jej braku do specjalnego zbiornika w podwórzu.

Zbiornik ten powinien odpowiadać miejscowym przepisom budowlanym.

§ 23.

Wyładowywanie i naładowywanie pojazdów na ulicy dozwolone jest tylko wtedy, gdy dana nieruchomość nie posiada odpowiedniego wjazdu lub podwórza i powinno się odbywać w taki sposób, aby jaknajmniej wstrzymywało ruch, zwłaszcza na chodnikach. Ładowanie należy rozpocząć natychmiast po zajechaniu i dokonać ładowania bez przerwy, poczym należy usunąć

niezwłocznie pojazd, a zanieczyszczający doprowadzi ulicę, chodnik i inne miejsca zanieczyszczone do porządku.

Zabrania się rzucania lub przerzucania przedmiotów z pojazdu przez chodnik oraz składania materiałów na ulicę. W tych wypadkach należy przedmioty przenosić wprost z pojazdu do miejsca ich przeznaczenia w koszach, skrzyniach itp.

§ 24.

Podczas suszy, a w szczególności podczas wichrów i upałów, obowiązani są właściciele nieruchomości wzgl. ich zastępcy skrapiać częściej chodniki i ulicę należycie wodą, by zapobiec tworzeniu się pyłu.

§ 25.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają — o ile dany czyn nie jest zagrożony karą surowszą — karze grzywny do dziesięciu tysięcy złotych lub aresztu do sześciu tygodni albo obu karom łącznie.

§ 26.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Starosta Grodzki
wz. Stanoszek, Wiceprezydent miasta.

318.

STAROSTWO GRODZKIE W CHORZOWIE

ZARZĄDZENIE

z dnia 21 czerwca 1946 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny.

Wobec urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa na terenie miasta Chorzowa zarządza się aż do odwołania na zasadzie postanowień art. 2, 4, 25, 70 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 8. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 16. 4. 1938 (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245 oraz §§ 327—330 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. 1. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) uzupełnionego rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. 6. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 360) co następuje:

§ 1.

Na całym terenie miasta Chorzowa wszystkie psy winny być trzymane dniem i nocą na trwałej uwięzi, a w razie wyprowadzenia poza obręb obejścia, zaopatrzone w bezpieczne kagańce i trzymane na smyczy.

§ 2.

Swobodne puszczanie psów i kotów jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 3.

Od obowiązku trzymania psów na uwięzi zwolnieni są posiadacze psów pociągowych w czasie używania ich do pracy pod warunkiem zaopatrzenia tych psów w bezpieczne kagańce.

§ 4.

Psy myśliwskie, owczarskie i Milicji Obywatelskiej mogą chodzić wolno bez kagańca tylko:

1) w czasie łowów myśliwskich,
2) w czasie strzeżenia zwierząt na pastwiskach,
3) w czasie służby milicyjnej.

§ 5.

Psy i koty wolno biegające oraz bezdomne wałęsające się winny być bezwarunkowo chwytane i zabijane. Obławy i zabijania dokonuje Zarząd Miejski we własnym zakresie.

§ 6.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z obszaru miasta Chorzowa dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Starosty Grodzkiego po uprzednim zbadaniu i uznaniu psa, (kota) przez grodzkiego lekarza weterynaryjnego za niepodejrzanego o wściekliznę.

§ 7.

Przekroczenia tego zarządzenia będą karane w trybie administracyjnym na zasadzie art. 98 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 8. 1927 r. zmienionego ustawą z dnia 16. 4. 1938 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 10.000 zł. lub jedną z tych kar.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Starosta Grodzki
wz. (—) Stanoszek, wiceprezydent miasta

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenie o zamknięciu drogi.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Pszczynie podaje do wiadomości, że droga wojewódzka Mikołów—Bielsko zostanie zamknięta na odcinku od km 28,020 do km 28,596 przez wieś Goczałkowice Zdrój dla wszelkiego ruchu kołowego w czasie od 25 czerwca 1946 r. do 31 sierpnia 1946 r. wskutek przebudowy.

Objazd będzie się odbywał po drodze gminnej równoległej o nawierzchni wzmocnionej.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) E. Kwaśny, Starosta. 18/P

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się Legitymację służbową wystawioną przez Urząd Wojewódzki oraz Kartę rozpoznawczą wystawioną w Warszawie na nazwisko Ostrowska Irena-Maria, Katowice. 81

Unieważnia się skradzioną Legitymację pocztową Nr 2415/2 na nazwisko Gdiak Aniela, Sosnowiec, Pawia 4. 88

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 20,— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 23042